

MOTIVAȚIA SEMANTICĂ A CUVÎNTULUI ROMÂNESC CRĂCIUN «NOËL»

Studiu asupra terminologiei creștine din Romania Orientală

TRAIAN DIACONESCU

Motto 1 „metropolis festorum et fons omnium”
(Iohannes Chrysostomus)

I. PRELIMINARII

Etimologiile propuse pentru cuvîntul *Crăciun*, începînd din secolul trecut pînă astăzi, de învățați români sau străini, sînt neașteptat de numeroase¹, dovedind importanța acestui termen în lexicologia și istoria culturii europene.

În lumea romanică², denumirile pentru *Crăciun* (it. *Natale*, fr. *Noël*, sp. *Navidad*, port. *Natal*) nu au pus lingviștilor probleme etimologice spinoase, pentru că evoluția fonetică și motivația semantică legată de termenii latini *natalis* și, respectiv, *nativitas*, au fost ușor înțelese. Cuvîntul *Crăciun* la români, popor romanic creștinat simultan cu popoarele Imperiului Roman, distonează, la prima vedere, cu terminologia creștină apuseană. Acest fapt, în ciuda aparenței, nu poate fi verosimil, atît timp cît etnogeneza poporului român poartă pecetea romanității și a creștinătății, adevăruri necontestate de stadiul actual al cercetărilor filologice și istorice.

În lingvistica și istoriografia românească au scris despre acest termen A. Densusianu³, B. P. Hasdeu⁴, O. Densusianu⁵, P. Papahagi⁶, S. Pușcariu⁷,

¹ Lipsa unei *Bibliografii analitice*, adusă la zi, referitoare la studiile și articolele scrise de filologi, istorici sau teologi, risipite în volume sau reviste, din secolul trecut pînă astăzi, despre termenii religioși în limba română, pune la grea încercare entuziasmul exegetului care vrea să cerceteze aceste mărturii lingvistice despre latinitatea și continuitatea noastră etnică și spirituală. Pentru orientarea generală asupra lucrărilor referitoare la etimologia cuvîntului *Crăciun*, vezi Al. Ciorănescu, *Dictionario Etimológico Rumano*, Madrid, 1958, p. 246 sqq., precum și studiul lui Al. Rosetti, *Romănescul Crăciun*, în *Istoria limbii române*, ediție definitivă, București, 1986, p. 555 sqq., cu bibliografia aferentă.

² W. Meyer-Lübke, *Romanisches etymologisches Wörterbuch*, Heidelberg, 1935.

³ A. Densusianu, *Istoria limbii și literaturii române*, Iași, 1885, p. 111.

⁴ B. P. Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae*, vol. I, București, 1887, p. 615. În studiul *Reminiscențe ale credințelor mitologice la români*, în capitolul *Adorația soarelui*, publicat postum, în „Manuscriptum”, IX, 1978, nr. 2, p. 107—111, sub îngrijirea lui I. Opreșan, Hasdeu leagă cuvîntul *Crăciun* de numele unui zeu slav, *Hors*, împrumutat de la geto-dacii din preajma Nistrului, care ar fi fost venerat, în antichitate, ca zeu al Soarelui. De la datina colindei cu roata sau steaua, Hasdeu a dedus că „acest cuvînt *Crăciun* înseamnă la strămoșii noștri daci tocmai această roată, iar după concepția populară, cea a stelei”. Ipoteza este fantezistă.

⁵ O. Densusianu, *Histoire de la langue roumaine*, I, Paris, 1901, p. 263 (vezi și ediția în limba română, îngrijită de J. Byck, București, 1980).

⁶ P. Papahagi, *Etimologia cuvîntului „Crăciun”*, în „Convorbiri literare”, XXXVII, 1903, p. 670—672.

⁷ S. Pușcariu, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache*, I, Heidelberg, 1905; idem, *Etudes de linguistique roumaine*, 1937, p. 92; idem, *Limba română*, I, București, 1940, p. 284.

în albaneză ci că „se poate foarte bine să fie un cuvânt care, cu semnificația sa primară, a aparținut unei limbi balcanice moarte (traca, dacea, ilira) de unde el s-a putut continua în diferite limbi moderne, în parte cu sensul său vechi, în parte întrebuițat pentru sărbătoarea creștinească.”³⁴

Afirmațiile filologului G. Rohlf s rămân, cum se vede, tot în domeniul probabilității și al posibilității. Faptele invocate de el relevă însă un element semantic interesant, anume că, în Toscana, termenul *il ceppo* „buturugă” a devenit nume popular pentru *il Natale*, sărbătoarea „Născutului”, reflectat și în expresii populare italiene. Această substituție metonimică nu explică înlocuirea numelui sărbătorii „născutului” cu cel al „buturugii”, ci numai interferarea, la nivel semantic, a sărbătorii creștine cu cea păgână, sărbători care, la nivel lingvistic, au semne distincte. În spațiul italian, ca în tot spațiul european, termenul cult *il Natale* a învins cuvântul popular *il Ceppo*. Incursiunea în civilizația europeană privitoare la sărbătoarea „buturugii” nu lămurește relația lingvistică și semantică dintre un presupus etimon trac, pe care Rohlf s nu-l dezvăluie, și românescul *Crăciun*. Pentru spațiul românesc sînt necesare probe lingvistice și semantice din istoria culturii noastre.

Gh. Mușu, într-un eseu din istoria culturii, discutînd critic etimologiile propuse, se întoarce tot la religia precreștină și completează scenariul etimonului trac. El precizează că nu am împrumutat cuvîntul *Crăciun* din albaneză, ci l-am moștenit din fondul trac. Considerațiile sale asupra formelor de cultură arhaică ne ajută să înțelegem „cultul buturugii” în societatea păgână și, implicit, notele semantice pe care le va asimila, mai tîrziu, sărbătoarea *Crăciunului*, dar din punct de vedere lingvistic, aserțiunile lui Gh. Mușu nu îmbogățesc ipoteza lui Çabej și Rohlf s, căci nu precizează etimonul trac și nici etapele de evoluție către românescul *Crăciun*.

Gh. Mușu, respingînd etimonul *creatio*, susținut lingvistic de Al. Rosetti și Al. Graur, afirmă fără teme i : „noi socotim că sensul latinului *creatio* nu corespunde aceluia de *natalis (dies)* „ziua nașterii”, cum era numită ziua respectivă în termeni apuseni și răsăriteni ba, dimpotrivă, el este în contradicție evidentă cu fundamentele concepției teologice căci „nașterea” este una, iar *creatio*, cu nota specifică, „din nimic” a întemeietorului religiei creștine n-a fost susținută vreodată de nici o mișcare „eretică” din istoria acesteia și n-a putut avea niciodată circulație largă...”³⁵ Într-adevăr *natalis* și *creatio* sînt termeni de dogmă „în contradicție”, dar ei reflectă procesul cristalizării doctrinei hristologice, iar *creatio*, termen „eretic”, a fost utilizat și susținut cu fanatism de arieni, în secolul IV e.n. Acest fapt istoric neglijat de Gh. Mușu, ca și de mulți cercetători, ne oferă însă argumente semantice decisive care vor lămuri, cum vom vedea, originea și evoluția cuvîntului *Crăciun*.

Filologul N. Cruceru susține originea autohtonă a cuvîntului *Crăciun*, dar spre deosebire de partizanii ipotezei trace, propune un etimon indo-european **gerk, garik, grik*, cu sens de „a comprima, a uni, a zbîrci”, care s-ar fi păstrat în tracul *Chersones* și în dacicul *Carsium*, precum și în toponime și apelative românești (*cirei, zgîrci, crac, creț* etc.). Termenul *Crăciun* ar proveni din rădăcina *crac* + sufixul *un*, în care africata *ç* corespunde unui *k* indo-european, căci în limbile *satem*, ca traco-daca, acest *k* a dat *s*, apoi *ts* și *ç*. Pe temeiul acestor fapte fonetice, N. Cruceru conclud e că „Sărbătoarea *Crăciun*”

³⁴ G. Rohlf s, *op. cit.*, p. 37.

³⁵ Gh. Mușu, *op. cit.*, p. 60.

nului e antecreștină, e *arică* (soarele și lumina au fost adorate de arieni) și *dacică*, e în legătură cu nașterea Soarelui, nu cu nașterea lui Isus pe care sinoadele creștine, fără temei biblice, au făcut-o la începutul anului pentru a substitui păgânismul. *Crăciun* ar însemna „încrângătura“ anului care pierе cu cel care se naște. Ca urmare, *crăciun* e autohton în română, din *dacă*, și e răspîndit la popoarele din răsăritul Europei prin români³⁶.

Ipoteza lui N. Cruțeru propune un etimon pentru sărbătoarea „buturugii“ care simboliza nașterea Soarelui la solstițiul de iarnă, dar nu pentru sărbătoarea creștină a *Crăciunului* care se referă la nașterea lui Isus. Această ipoteză scapă din vedere relația dintre etimonul trac și motivația semantică creștină. Semnul lingvistic trac, derivat de la presupusa rădăcină indo-europeană *crac*, legată de sărbătorile ciclului solar, a fost învins de terminologia latină creștină, impusă de forța misionară a bisericii, iar notele sale semantice au fost asimilate, ca și alte datini, păgîne, în sfera semnificațiilor teologice.

Prezentarea critică a opiniilor care susțin originea precreștină a cuvîntului *Crăciun* ne relevă faptul că acestea au deschis un periplu interesant în istoria milenară a culturii, dar că nu au putut să explice, cu probe riguroase la nivel lingvistic și semantic, etimonul termenului *Crăciun* care desemnează „metropola“ sărbătorilor creștine. Ipoteza etimonului trac este un mit captivant, bazat însă pe un raționament fals. Semnul lingvistic trac al sărbătorilor solare a fost înlocuit cu semn latin, axat pe dogma creștină, ca în toate limbile romanice, iar notele semantice păgîne au fost subordonate mișcării de rotație a ideologiei creștine.

2. ETIMON LATIN. Partizanii originii latine a cuvîntului *Crăciun* au propus mai multe etimoane, uneori fanteziste, dintre care amintim: *incarnationem*, prezent în *Lexiconul* de la Buda și în *Dicționarul*³⁷ lui Bobb, *carnationem*, *creștionem* și *coraptionem*, întîlnite în *Glossariu*³⁸ lui A. T. Laurian și I. C. Massim, *craslinum*, susținut de B. P. Hasdeu³⁹, *Christi jejunium*, propusă de Schuchardt⁴⁰, *quartum jejunium*, avansată de Vaillant⁴¹, *calationem* propusă de P. Papahagi⁴².

Dintre aceste etimoane, vom discuta numai varianta *calationem*, propusă de P. Papahagi, care a fost susținută de numeroși istorici și filologi ca V. Pârvan⁴³, T. Papahagi⁴⁴, V. Bogrea⁴⁵, S. Pușcariu⁴⁶, Th. Capidan⁴⁷, N.

³⁶ Cf. N. Cruțeru, în *Actele celui de al XII-lea Congres Internațional de lingvistică și filologie romanică*, din 15–20 aprilie 1968, t. II, București, Editura Academiei, 1971, p. 1039 sqq.

³⁷ I. Bobb, *Dicționarul rumanesc, lăleinesc și unguresc*, Cluj, t. I, 1822, p. 234.

³⁸ A. T. Laurian și I. C. Massim, *Glossariu, care coprinde vorbele din limba română...*, București, 1871, p. 205.

³⁹ B. P. Hasdeu, *op. cit.*, p. 615.

⁴⁰ H. Schuchardt, *op. cit.*, p. 526.

⁴¹ A. Vaillant, *op. cit.*, p. 72.

⁴² P. Papahagi, *op. cit.*, p. 670.

⁴³ V. Pârvan, *op. cit.*, p. 108.

⁴⁴ T. Papahagi, *Sur Crăciun*, „Nöel”, extras din „Langue et littérature”, București, vol. III (1945), nr. 1–2, p. 10.

⁴⁵ V. Bogrea, *op. cit.*, p. 464.

⁴⁶ S. Pușcariu, *Limba română I*, București, 1940, p. 284. Învățațul clujean, respingînd opinia lui G. Weigand despre originea slavă a cuvîntului *Crăciun*, susține faptul că slavii l-au împrumutat din Dacia, din cultul popular-religios, de la *calatto*, în etapa cînd / intervocalic latin devenise *r* (vezi și părerea lui C. Jireček : slavul *colenda* derivă de la latinescul *calendae*, dar înainte de prefacerea lui / în *r* ; cf. „Dacoromania”, IV, 1924–1926, p. 1405).

⁴⁷ Th. Capidan, *op. cit.*, p. 183.

Drăganu⁴⁸, G. Giuglea⁴⁹, P. P. Panaitescu⁵⁰, Vl. Străinu⁵¹ precum și teologi ca P. Gârboviceanu⁵², N. Niculescu-Leordeni⁵³ și I. Ionescu⁵⁴.

Susținătorii etimologiei *calatio*, ca și adepții originii trace a cuvintului *Crăciun*, au trecut lesne peste: 1) fapte semnificative din istoria bisericii creștine — dogma hristologică — și 2) relația etimonului cu termenii romaniți care numesc această sărbătoare.

P. Papahagi, promotorul acestei etimologii în lingvistica românească, relevând notele semantice ale acestei sărbători, precizează: „*Calatio* la latini era chemarea ce se făcea poporului în prima zi a lunii ca să i se spue de către pontifici sărbătorile din cursul acelei luni. Originea lui este *calo* „chem”, aceeași ca și a colindelor *calendae*... Era această *calatio* un fel de sărbătoare în prima zi a fiecărei luni care a trebuit să se facă cu o deosebită solemnitate, mai ales în luna lui Ianuarie când, o dată cu anunțarea sărbătorii din cursul acelei luni, se începe și Anul Nou. Această sărbătoare a trebuit să fie cu atât mai măreață cu cât știm că tot în primele zile ale acestei luni se ținea *Festum Kalendarium* „sărbătoarea Calendelor” în care aveau loc veselii publice și superstițioase⁵⁵. Pornind de la aceste „solemnități” P. Papahagi consideră că sensul lui *calatio* s-a restrîns, mai întâi, la „sărbătorile din ianuarie” iar, mai târziu, după introducerea creștinismului, la desemnarea nasterii Mîntuitorului. Aceste trepte semantice nu reflectă însă procesul istoric real, pentru că:

1) Sărbătoarea *calatio* avea prestigiu extraordinar în perioada cînd calendarul roman nu era scris, dar după întocmirea calendarului scris, importanța sa primară s-a micșorat, iar notele sale semantice nu au putut să înlocuiască cîmpul semantic al *calendae-lor* și, ca atare, nici să desemneze „sărbătorile de ianuarie”. Nu avem probe semantice sau istorice care să susțină ipoteza lui P. Papahagi.

2) Nici un cercetător nu a demonstrat, bazat pe fapte, cum s-a ajuns, pe plan semantic, de la *calatio* „chemare la adunare” la *creatio* „crearea lui Christos” sau *natalis* „nașterea lui Christos”, termeni de doctrină moșteniți de terminologia ecleziastică romanică.

V. Pârvan motivează astfel relația dintre *calatio* și *nativitas*: „anunțarea la Epifanie a sărbătorilor mobile de peste an trebuia să apară păgînilor de curînd creștinați ca în totul asemănătoare calatiei lor de mai înainte și astfel ei numără sărbătoarea Nativității *calatio*. Denumirea aceasta care nu a putut pleca din sinul bisericii oficiale a fost, se pare, primită chiar de misionari și folosită ca mijloc de popularizare repede a sărbătorilor creștine la păgîni de curînd convertiți⁵⁶. Ilustrul istoric suprasolicită realitatea pentru că nu ex-

⁴⁸ N. Drăganu, *op. cit.*, p. 48, cf. nota 9.

⁴⁹ G. Giuglea, *Notes linguistiques*, în „Bulletin de la Société roumaine de linguistique”, II, București, 1965, p. 31 (*calare* = „a cobori turmele toamna”).

⁵⁰ P. P. Panaitescu, *Introducere în istoria culturii românești*, București, 1969, p. 103.

⁵¹ Vl. Străinu, *Etimologii fantaziste*, în revista „Luceafărul”, IX, 1966, nr. 25, p. 3.

⁵² P. Gârboviceanu, *Creștinismul daco-roman*, în revista „Biserica ortodoxă română”, XXV, 1911, p. 684.

⁵³ N. Niculescu-Leordeni, *Crăciunul*, în revista „Glasul Bisericii”, XXV, 1966, nr. 11 — 12, p. 1024 — 1051.

⁵⁴ I. Ionescu, *Despre originea și înțelesul cuvintului Crăciun*, în „Mitropolia Olteniei”, an. XXI-III, 1971, nr. 11 — 12, p. 823 — 839.

⁵⁵ P. Papahagi, *op. cit.*, p. 671.

⁵⁶ V. Pârvan, *op. cit.*, p. 110.

pică, prin probe, alunecarea semantică de la *calatio* la *nativitas*, ci presupune numai o confuzie între aceste sărbători care a determinat pe convertiți să numească sărbătoarea creștină a nașterii cu numele sărbătorii păgine. Presunția sa e infirmată de fapte, pentru că sărbătorile creștine și, indiscutabil, cele cardinale, legate de dogmă, nu le-a numit poporul, ci Biserica oficială care, prin misionarii săi, a impus terminologia doctrinală.

3) Sărbătoarea *calatio* se repetă în fiecare lună, la *calendae*, iar nașterea lui Isus nu s-a sărbătorit niciodată la *calendae*. Sărbătorirea nașterii trupești și a nașterii spirituale a lui Christos a avut loc, la început în Biserica de Răsărit, pe 6 ianuarie, iar mai târziu, în secolul IV, după ce s-a disociat *Întruparea de Arătare*, sărbătoarea nașterii trupești a fost fixată la 25 decembrie, peste ziua de naștere a zeului Mithra, identificat cu *Sol Invictus*. Izvoarele bisericii creștine relatează fără echivoc aceste fapte⁵⁷.

„Scenariul” semantic al etimonului *calatio*, construit cu „artă” de numeroși „regizori”, transfigurează, așadar, o premisă falsă, trecând cu vederea dogma hristologică cristalizată în Simbolul Conciliului de la Niceea precum și semnele lingvistice romanece care denumesc sărbătoarea nașterii lui Isus.

3. ETIMON GREC. Ipoteza originii grecești a cuvântului *Crăciun* a fost susținută de M. Gîrnîțeanu, în 1932, și reluată, în mod independent, peste aproape patru decenii, în 1968, de lingvistul ceh Pavel Beneč. M. Gîrnîțeanu, respingînd etimologiile propuse pînă la el, inclusiv cuvintele *creatio* și *calatio*, pe motiv că sînt de gen feminin, formulează ipoteza unui etimon grec de genul neutru, echivalent cu „*ta tou Christou genethlia*”, utilizat de grecii de azi, anume *Christougena*, tol. de genul neutru. Prin urmare *Christougenos* > *Chrústgiun* > *Crăgiun* > *Crăciun* unde „*genos* „naștere” e neutru ca și *Crăciun* în limba greacă”⁵⁸. Argumentarea lui M. Gîrnîțeanu este eronată pentru că nu se sprijină pe legile fonetice ale limbii române.

Lingvistul ceh P. Beneč⁵⁹ a susținut, ca inedit, același etimon grecesc, *christougenon*, formă eliptică a sintagmei *en hemera ton christougenon*, la Congresul de lingvistică și filologie romanică de la București din anul 1968. Acest etimon grecesc nu poate fi luat în considerație din pricina dificultăților fonetice pe care le implică. Lingvistul ceh admite neverosimil de multe schimbări fonetice, depășind numărul de sunete ale cuvîntului și trece cu vederea că, în spațiul daco-roman, creștinismul primar a fost propagat în limba latină, nu în cea greacă, iar termenii ecleziastici din limba română sînt de certă origine latină.

4. ETIMON SLAV. Etimologiile propuse de Fr. Miklosich și M. Vasmer au fost respinse de lingviștii români.

⁵⁷ H. Leclerc, *Epiphanie și Nativité de Jesus*, în *Dictionnaire d'Archéologie chrétienne et de liturgie*, Paris, 1922, (t. V., col. 197, și t. XII, col. 908). *Teofania* — ne spune Clement Alexandrinul în *Stomatia*, I, scrise între anii 202—210, — se sărbătorea la 6 ianuarie. Așadar, în secolul II e.n. la Botezul Domnului se oficia atât *Întruparea* cît și *Arătarea*. Atunci, la *Teofanie*, se descoperea lumii Sf. Treime, iar Fiul s-a făcut cunoscut și ca om adevărat și ca Dumnezeu adevărat (cf. Matei, III, 16, Marcu, I, 9, Luca, III, 21) sau, cum spune Sf. Ion Gură de Aur: „De ce această descoperire se numește *Arătare*? Pentru că El nu s-a făcut cunoscut tuturor la *Naștere*, ci la *Botezul Său*, deoarece El pînă la această zi nu era cunoscut mulțimii”: cf. Migne, *Patrologiae cursus completus, series Graeca* (în continuare P. G), t. XLIX, p. 365.

⁵⁸ M. Gîrnîțeanu, *Originea cuvîntului Crăciun*, în ziarul „Calendarul”, I, 1932, nr. 256, p. 3.

⁵⁹ Pavel Beneč, *Sur l'origine de Crăciun*, în *Actele celui de-al XII-lea Congres internațional de lingvistică și filologie romanică*, din 15—20 aprilie 1968, t. II, București, Editura Academiei, 1971, p. 1305—1308.

Ipozeza lui Miklosich⁶⁰, bazată pe paleoslayul *kračun*, a circulat mult în filologia veche (Weigand⁶¹, Cihac⁶² sau Philippide⁶³). Numai că această origine nu e verosimilă din punct de vedere istoric și lingvistic. P. Caraman⁶⁴ a arătat că la data când slavii au pătruns în spațiul Daciei antice, poporul român, ținând de Biserica Romei, avea un limbaj religios latin constituit. Era firesc, așadar, ca slavii creștinându-se să împrumute termenul *Crăciun*, de la români. Această situație ne atestă faptul că slavii nu au un termen general pentru această sărbătoare, pe când românii, în toate dialectele, au același cuvânt pentru desemnarea nașterii lui Isus. H. Schachardt⁶⁵, observase lipsa unui termen comun la slavi și considerase pe temeiul acestui argument lingvistic ca și Jagić⁶⁶, că slavii ar fi împrumutat cuvântul de la români. P. Caraman concludă însă ferm că toate popoarele slave vecine cu românii, adică bulgarii, sîrbii, cehii, ucrainenii, folosind cuvântul *Crăciun* paralel cu altul autohton, dovedesc că centrul de răspindire a fost mediul etnic românesc.

Tot din limba română, consideră același filolog, au luat termenul *Crăciun* și maghiarii care, după creștinarea lor din secolul XI, au avut contacte strinse cu românii. Polnoglasia din cuvântul *karacson*, socotit de origine slavă și pus în relația cu *korōčun* din *Cronica de la Novgorod* (1143), se explică pe terenul limbii maghiare⁶⁷ ca și *palacsinta* din românescul *plăcintă* sau că *barat* din slv. *brat*.

Etimonul pus în circulație de M. Vasmer⁶⁸, anume cuvântul sîrbocroat *Frōčali* < *korōčali* „faire des enjambées“ este respins, pe criteriile semantice, de Al. Rosetti⁶⁹. Lingvistul român susține etimonul latin *credio*, dar consideră, bazat pe criteriile fonetice, că termenul românesc *Crăciun* provine din latină prin filieră slavă meridională. Pornind de la premisa că unii termeni au pătruns în română prin intermediar slav din pricină că prezintă caractere fonetice proprii slavei, Al. Rosetti afirmă că: „termenii *Crăciun*, *colindă*, *Rusalii*, *Troian* nu sînt urmași direcți ai termenilor latini *creatione*, *calendae*, *Rosaria*, *Traianus*, ci reproduc forme slave meridionale *kračun*, *coleda*, *rusalija*, *trojan*”⁷⁰. Ipozeza aceasta are însă o replică îndreptățită în lingvistica românească. Al.

⁶⁰ Fr. Miklosich, *Die Slavischen Elemente in Rumänischen*, Wien, 1861. Etimonul slav este presupus însă ca „ein dunkles Wort“ (p. 26).

⁶¹ G. Weigand, *op. cit.*, p. 98–104.

⁶² A. de Cihac, *Dictionnaire d'Étymologie daco-romane*, vol. II, Frankfurt a. M., 1879.

⁶³ A. Philippide, *Principii de istoria limbii*, Iași, 1894, p. 17.

⁶⁴ P. Caraman, *op. cit.*, p. 35.

⁶⁵ H. Schuchardt văzuse lipsa unui termen comun la slavi: (cf. „Arch. Sl. Phil.“, IX, 256, apud P. Caraman, *op. cit.*, p. 35). Pornind de la acest fapt, el credea că slavii ar fi împrumutat termenul de la români și nu viceversa (cf. „Literaturblatt für Germ. u. Rom. Philol.“, 1886, nr. 3).

⁶⁶ V. Jagić se întreabă: „Oare nu slavii l-au împrumutat de la români?“ (cf. „Archiv für Slavische Philologie“, II, p. 610).

⁶⁷ Pentru raporturile lingvistice româno-maghiare, vezi Géza Blédy, *Influența limbii române asupra limbii maghiare*, Sibiu, 1941, și, mai ales, L. Tamás, *Etymologisch-historisches Wörterbuch der ungarischen Elemente in Rumänischen*, Budapest, 1966.

⁶⁸ M. Vasmer, *op. cit.*, p. 633. Max Vasmer concluda că forma rusă *karacson* ar putea reprezenta forma românească dintr-un stadiu vechi, cu „a“ din prima silabă nesincopal, anume *cărăctune* < *calationem* (cf. Th. Capidan, *Raporturile lingvistice slavă-române*, în „Dacoromania“, III, 1922–1923, p. 183).

⁶⁹ Al. Rosetti, *Istoria limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986, p. 558.

⁷⁰ Idem, *op. cit.*, p. 274.

Graur⁷¹ și, înaintea sa, T. Papahagi, N. Drăganu și Al. Ciorănescu⁷² au explicat, pe teren românesc, evoluția etimonului latin *creationem* la cuvântul *Crăciun*, fapt la care ne raliem și noi.

5. Evoluția fonetică a etimonului *creationem* la termenul *Crăciun* a fost lămurită în lingvistica românească, dar fenomenele semantice și probele istorice care susțin acest etimon nu au fost cercetate în toată complexitatea lor. Etimonul *creatio* a fost pus în circulație, cu un secol în urmă, de latinistul ieșean Aron Densusianu, dar nemotivat semantic. La această ipoteză au aderat filologi ca O. Densusianu, T. Papahagi, P. Caraman, Al. Rosetti, Al. Graur, G. Ivănescu, sau teologi ca Th. Manolache⁷³ și D. Bălașa⁷⁴, însă fără să lămurească istoria acestui cuvânt. Al. Ciorănescu a încercat să rezolve problema semantică a cuvântului *Crăciun* dar, observând că termenul *creatio* cu sens de „creație a lui Isus” contravine termenului *natalis* cu sens de „naștere a lui Isus” a renunțat la acest drum. Al. Ciorănescu afirmă: „Etimonul *creationem* a fost deja propus, dar cu înțelesul de „creație” sau „naștere”... Această soluție nu pare posibilă pentru că ar fi o directă negație a dogmei creștine a *Încarnării* (născut, iar nu făcut) și pentru că ar lăsa fără obiect personificarea și fără explicație numele de persoană *Crăciun*” (*op. cit.*, p. 246). Al. Ciorănescu, pornind de la faptul că în România Apuseană *creationem* are descendenți⁷⁵ cu sens de „copil” (sărd. *kriahone*, v. sp. *criazón*, sp. *crio* sau *criatura*, pg. *criado* și *criunca*, it. *creatura*) propune această motivație: „Crăciun trebuia să însemne la început „copilul Isus” care astfel explică uzul pe care cuvântul l-a dobândit ca nume de persoană și de familie și, mai târziu, personificarea sărbătorii” (*ibidem*). În concluzie, Al. Ciorănescu consideră că „etimologia *creationem* > *Crăciun* este, foneticeste, normală și, din punct de vedere semantic, logică, dacă se pornește de la semnificația de „copil” (*ibidem*). Ipoteza lui Al. Ciorănescu este argumentată lingvistic însă, pe plan semantic, acest învățat nu a

⁷¹ Al. Graur, *op. cit.*, p. 1.

⁷² Al. Ciorănescu, *op. cit.*, p. 246.

⁷³ Th. Manolache, *Clteva considerații despre originea și etimologia cuvântului „Crăciun”*, în revista „Mitropolia Olteniei”, XX, 1968, nr. 1–2, p. 143–146.

⁷⁴ D. Bălașa, *Cuvântul românesc „Crăciun” în antroponomie, toponimie, folclor și etimologie*, în revista „Mitropolia Olteniei”, XXV, 1973, nr. 1–2, p. 97–140: „Avinc în vedere că Biserica daco-romană, în primele secole, a fost în legătură directă cu Apusul și că în cult se întrebuițea limba latină, iar în difuzarea ideilor creștine, de la om la om, se utiliza latina vulgară, socotim că sărbătoarea Nașterii Domnului s-a întronat la 25 decembrie încă de la început (...) Înainte de fixarea doctrinei hristologice, ea (sărbătoarea *Născutului*) s-a numit *Crăciun* de la *creation* sau **creatio*, etimon vulgar... [adică] sărbătoarea *Creatului*” (p. 138). „Cuvântul *Crăciun* este cel mai vechi cuvânt popular, creat odată cu creștinarea poporului român, înainte de 325” (p. 139). „Etimologia cuvântului *Crăciun* pornește de la latinul vulgar *creatio* < *creationem*. *Crăciunul* < *creaciu*, inițial a fost sărbătoarea *Creatului*. Oficial, acest cuvânt a fost înlocuit, la 325, cu *Născutul*, din care a rezultat sărbătoarea *Născutului*” (p. 140). Simburii de adevăr istoric, din acest articol, în ciuda unor inexactități, de ordin lingvistic și istoric, nu trebuie schimbate pe romantice monede dacice. D. Bălașa, peste un deceniu, și-a schimbat opinia, căci în articolul *Crăciun, cuvânt dacic*, tipărit în „Noi tracii”, XIII, 1984, nr. 121, p. 12–15, susține că: „Etimologia cuvântului (Crăciun) pornește de la dacicul *creatio* < *creaciu* „Sărbătoarea Creatului”, înlocuită la 325 e.n. cu „Sărbătoarea Născutului” (p. 15). Această frază conține două erori: 1. Argumentul semantic arian e subordonat unei ipoteze lingvistice false: pentru că termenul *creatio* nu e dac, ci latin; 2. Sărbătoarea *Creatului* nu a fost înlocuită, în 325, cu Sărbătoarea *Născutului*, căci arianismul a fost cult oficial în Imperiu până la Theodosius, iar după aceea a proliferat la goți și a înflorit, secole de-a rândul, la gepizi.

⁷⁵ I. Pauli, *Enfant, Garçon, Fille dans les langues romanes*, Lund, 1919.

demonstrat : 1. cum s-a produs schimbarea semantică de la *creatio* la *Crăciun* fără să contrazică dogma *Născutului*, în spațiul României Orientale unde nu s-au păstrat descendenți ai etimonului latin cu sens de „copil” și 2. de ce nu s-a realizat acest salt semantic în România Apuseană, spațiul în care s-a impus *natalis*, alit timp cât termenul *creatio* are descendenți cu sens de „copil” în limbile din această zonă.

Ne oprim aici cu relatarea cercetării originii termenului *Crăciun* precizând că, în urmă acestui excurs, am desprins direcțiile exegezei și am analizat argumentele principale formulate pînă azi.

II. CREȘTINISMUL ȘI ETNOGENEZA POPORULUI ROMÂN

1. Procesul etnogenezei⁷⁶ poporului român se sprijină pe două componente care se interferează : *romanizarea* și *creștinarea*⁷⁷. Începuturile romanizării coboară înaintea erei noastre, la etapa cuceririlor romane în Balcani, iar creștinarea se înfiripă încă din primul secol al erei noastre. Nu avem dovezi arheologice despre pătrunderea creștinismului în Dacia, în primul veac al erei noastre, dar știm din izvoare literare că apostolul Andrei a trecut prin Scythia Minor, iar apostolul Pavel a păstorit în Moesia din dreapta Dunării. Eusebius din Caesarea spune : „Cînd sfinții apostoli și ucenicii Mîntuitorului nostru s-au răspîndit pe tot pămîntul, lui Toma, după spusele, tradiției, i-au căzut sorții țara Parților, lui Andrei Scitia, lui Ioan Asia unde și-a petrecut viața pînă ce a murit în Efes ; Petru pare să fi predicat evreilor răspîndiți în Pont, Galatia, Bithynia, Cappadocia și Asia pentru ca la urmă, ajuns la Roma, să fie răstignit cu capul în jos, așa cum singur dorise să pătimească. Ce să mai spun de Pavel care, după ce vestise Evanghelia lui Christos, din Ierusalim pînă în părțile Illyriei, a suferit martiriul la Roma”⁷⁸. Misiunea apostolului Andrei la gurile Dunării rămîne însă probabilă⁷⁹ atît timp cît nu este confirmată de alte izvoare literare și, mai ales, de piese arheologice sau epigrafice.

⁷⁶ Bibliografia referitoare la istoria creștinismului în Dacia Traiană sau Dacia Aureliană, scrisă în limbi străine sau în limba română, nu a fost publicată, în țara noastră, într-un volum special. Lucrări generale sau speciale redactate de autori români privind istoria creștinismului timpuriu în Imperiul Roman și, inclusiv, în provinciile dunărene, au fost înregistrate în *Bibliografia clasică românească* (coordonată pentru perioada antebelică, de N. Herescu și continuată, în perioada postbelică, de I. Fischer) precum și în *Bibliografia selectivă* alcătuită de N. Gudea și I. Ghiurco, anexată la volumul *Din istoria creștinismului la români. Mărturii arheologice*, Oradea, 1988.

⁷⁷ R. Vulpe, *Romanitate și creștinism — coordonate ale etnogenezei*, în vol. *De la Dunăre la Mare. Mărturii istorice și monumente de artă creștină*, Galați, 1977, p. 113—116.

⁷⁸ Eusebius din Caesarea, *Istoria Bisericească*, în vol. *Eusebii Opera*, vol. II, ed. Ed. Schwartz, Leipzig, 1903, cap. III, 1., și Eusebius din Caesarea, *Scriteri, Istoria Bisericească*, traducere de T. Bodogae, București, 1987, p. 99.

⁷⁹ D. M. Pippidi consideră „subredă și izolată” informația lui Eusebiu privind creștinarea timpurie a litoralului dobrogean (cf. studiul *Izvoarele literare ale creștinismului daco-roman*, în vol. *Contribuții la istoria României*, București, 1967, p. 490. Unii istorici îi acordă însă credit : J. Zeiller, *Les origines chrétiennes dans les provinces danubiennes de l'Empire Romain*, Paris, 1918, op. 29 sqq. ; S. Stănescu, *Originea creștinismului la Români*, București, 1891, p. 9 sqq. ; I. Popescu-Spineni, *Vechimea creștinismului la Români*, București, 1934 ; Anton Velcu, *Contribuții la creștinismul daco-roman în sec. I—IV d. Ch.*, București, 1936. Alți cercetători nu acordă credit acestui apostolat : C. Auner, *Predicat-a un apostol în România ?*, în „Revista catolică”, I, 1912, p. 40—58, și R. Netzhammer, *Die christliche Allertümer der Dobrudscha*, București, 1918, p. 6 sqq.

Religia creștină, cea mai înaltă ideologie-religioasă creată în antichitate, cu forme de cult simple și cu un sistem de virtuți răsplătit prin fericire eternă se răspindește și se organizează în Dacia, în mod cert, în secolul al II-lea e.n. așa cum s-a petrecut în tot Imperiul Roman.

2. După victoria lui Traian asupra lui Decebal, creștinismul se răspindește printre militari, coloni, negustori, misionari veniți, îndeosebi, din Orient, unde creștinismul se dezvoltase în primul veac, prin predicile lui Christos. Dezvoltarea creștinismului în Imperiul Roman, în secolul II e.n., e atestată de izvoare literare și arheologice. Tertulian spune: *Hesterni sumus et vestra omnia implevimus urbes, insulas, castella, municipia, conciliabula, castra ipsa, decurias, palatium, senatum, forum* (*Apologia*, 37). „Sintem de ieri și am umplut toate orașele voastre, locuințele, cetățile, municipiile, consiliile, castrile chiar, adunările poporului, palatele, senatul, foral“. La difuzarea treptată a creștinismului, în concordanță cu starea de spirit a societății, au contribuit multe cauze: înlăturarea barierelor etnice și sociale, definitivarea evangheliilor canonice în limba latină, organizarea vieții creștine în jurul bisericilor locale, politica tolerantă⁸⁰ a statului roman față de creștini etc. Împărații Traian, Hadrianus și Antonius Pius sînt generoși cu creștinii, iar persecuțiile⁸¹ din vremea lui Marc Aureliu, Decius și Galienus sînt îndreptate, îndeosebi, contra celor avuți, a funcționarilor de stat și a militarilor. Au existat însă decenii întregi, în secolul II și III, în care creștinismul s-a dezvoltat nestingherit.

3. Paralel cu răspîndirea și organizarea creștinismului, misionarii și episcopii duc polemici asupra dogmelor căci acum, în secolul II e.n., se nasc primele erezii dintre care cea mai importantă este gnosticismul⁸². În Dacia, ca în toate provinciile de graniță ale Imperiului, creștinismul se dezvoltă, în concurență cu diverse culte păgine, aduse aici *ex toto orbe Romano*. Zeități romano-italice, orientale, traco-frigiene, celice, germanice sînt atestate în inscripții și arte plastice. Aceste culte diverse au contribuit însă la procesul romanizării deoarece credincioșii de diverse națiuni ascultau predica în limba latină, dovadă că în templele lor se găseau statui cu inscripții latine/sau cu o *interpretatio* iconografică romană. Cultele păgine cunosc, în secolul III e.n., un sincretism pronunțat, iar după retragerea aureliană cedează locul creștinismului care le va asimila selectiv. În jurul anului 300 e.n., cum afirmă V. Pârvan, „creștinismul, în formă latină, ajunsese biruitor pînă la Dunăre, pe toată întinderea ei, de la lagărele rețice, la cele scitice“⁸³.

4. Prezența comunităților creștine în Dacia, în secolul II e.n., este atestată atât de izvoarele literare cît și de cercetările arheologice⁸⁴. Mărturiile lui Tertulian și Origen au provocat o celebră polemică în rîndul filologilor și

⁸⁰ J. Beaujeu, *La religion romaine à l'époque de l'Empire. La politique religieuse des Antonins*, Paris, 1955.

⁸¹ Pentru persecuțiile creștinilor în secolele II—IV, vezi *Actele martirice*, studiu introductiv, traducere, note și comentarii de Pr. prof. Ion Rămureanu, București, 1982.

⁸² Gnosticismul este o doctrină teologică eretică, bazată pe *gnosis*, „cunoaștere relevată“, în care divinitatea supremă, inaccesibilă, emană *conti*, ființe intermediare între Dumnezeu și lume, reprezentate pe falismane și amulete cu inscripții cabalistice, avînd puteri miraculoase. Gnosticii propagă negarea originii divine a lui Christos, ascetismul, atitudine antistatală (cf. J. Marqués-Rivière, *Amulets, talismans et pentacles dans les traditions orientales et occidentales*, Paris, 1950. Pentru piesele gnostice din Dacia, vezi N. Gudea și I. Ghiurco, *op. cit.*, p. 101—105.

⁸³ V. Pârvan, *op. cit.*, p. 73.

⁸⁴ N. Gudea și I. Ghiurco, *op. cit.*, p. 99—110 și *passim*.

istoricilor români din pricina minimalizării sau suprasolicitării lor. Istoricii ca Pârvan⁸⁵ sau Pippidi⁸⁶ consideră că textele literare ale părinților miseriei sînt contradictorii și neconcludente în privința „creștinismului din stînga Dunării înainte de 250”. A. Velcu⁸⁷ și I. Popescu-Spîneni⁸⁸ găsesc însă temeiuri sigure pentru ipoteza unei răspîndiri timpurii a creștinismului la daco-romani.

Tertulian enumeră printre creștini pe sarmați, pe daci și pe sciți: „*et Gallianum diversae nationes et Britannorum inaccessa Romanis loca, Christum vero subdita et Sarmatarum et Dacorum et Germanorum et Scytharum et abditarum multarum gentium et provinciarum et insularum nobis ignotarum et quae enumerare minus possumus; in quibus omnibus locis Christi nomen, qui iam venit et regnat*”⁸⁹ iar Origen, după cîteva decenii, menționînd aceleași popoare, evaluează altfel procesul evanghelizării: *Quid autem dicamus et Britannis aut Germanis qui sunt circa Oceanum vel apud barbaros Dacos et Sarmatos et Scythas quorum plurimi nondum audierunt evangelii verbum audituri sunt autem in ipsa saeculi consummatione*⁹⁰?

Mărul discordiei îl constituie sintagma *quorum plurimi* pe care A. Velcu și Popescu-Spîneni o leagă de *Dacos, Sarmatos* și *Scythas*, iar A. Iordănescu⁹¹ de toate neamurile enumerate. Pippidi optează pentru varianta din urmă și explică informația negativă a lui Origen prin textul scriitorului creștin Macarios Magnes care afirmă că „bararii rătăcitori” din nordul Dunării nu cunoșcuseră, în sec. IV e.n., evanghelizarea. Acești barbari, precizează D. M. Pippidi⁹², ar fi însă „cuceritorii germani” nu „băștinașii sedentari”, căci goții lui Athanarie, păgîni, au obligat pe Ulfila să se retragă în Moesia.

Textele literare, cercetate izolat, sînt neconcludente, dar corelate cu izvoarele arheologice și epigrafice precum și cu stadiul răspîndirii creștinismului în alte provincii de graniță ale Imperiului nu mai sînt astăzi o premisă pe care „nu o putem dovedi, nici respinge”⁹³, cu probe ajutătoare. Istoricii au demonstrat existența comunităților creștine, încă din secolul III e.n., nu numai în *Dacia Malvensis*⁹⁴, ci chiar în *Dacia Traiana*⁹⁵. Creștinismul propagat

⁸⁵ V. Pârvan, *op. cit.*, p. 5 sqq.

⁸⁶ D. M. Pippidi, *op. cit.*, p. 482 sqq.

⁸⁷ A. D. Velcu, *op. cit.*, passim.

⁸⁸ I. Popescu-Spîneni, *op. cit.*, passim.

⁸⁹ Tertulian, *Liber adversus Iudaeos*, 7, 1. „Și diverse neamuri ale galilor și locurile britanilor, inaccesibile romanilor, [au fost] supuse într-adevăr lui Christos, și ale sarmaților și ale dacilor și ale germanilor și ale sciților și ale multor neamuri depărtate și ale multor provincii și insule necunoscute nouă și pe care mai puțin putem să le enumerăm; în toate aceste locuri numele lui Christos, care a venit, domnește”.

⁹⁰ Origenes, *Ad. Math. comment.*, 24, 9: „Ce să mai spunem despre Britani și despre Germani, care se află lîngă Ocean, sau privitor la barbarii Daci și Sarmati și Sciți dintre care cei mai mulți încă n-au auzit cuvîntul Evangheliei, dar sînt gata să-l audă prin chiar petrecerea timpului”.

⁹¹ A. Iordănescu, *Observațiuni asupra originilor creștinismului daco-roman*, în „Revista clasică”, XI—XII, 1939—1940, p. 199—200.

⁹² D. M. Pippidi, *op. cit.*, p. 496.

⁹³ E. Condurachi în recenzia despre studiile lui A. D. Velcu și I. Popescu-Spîneni (v. nota 72) consideră că: „Problema începuturilor creștinismului în Dacia nu face nici un pas înainte cu aceste două izvoare: rămîne ca o simplă posibilitate pe care nu o putem nici dovedi nici respinge” (v. revista „Biserica ortodoxă română”, LV, 1937, p. 353).

⁹⁴ D. Tudor, *Olfentia Romană*, București, 1958.

⁹⁵ N. Gudea și I. Ghiurco, *op. cit.*, p. 132.

prin forme misionare organizate a cucerit, în sec. IV e.n., tot Imperiul, devenind prin edictele⁹⁶ lui Constantin cel Mare, religie oficială.

5. După acest triumf oficial, creștinismul existent în Dacia din stînga Dunării de peste două veacuri, se intensifică, adăugînd la principiile sale evanghelice prestigiul Imperiului Roman. Acum sînt convertiți numeroși locuitori daco-romani din teritoriul părăsit de Aurelian, dar și mulți migratori goți care stăpîneau atunci Dacia din nordul Dunării. Regele got Athanaric⁹⁷ a persecutat pe creștinii pătruși printre supușii săi goți și băștinași. Martirul Sava⁹⁸ a fost înecat, de ostașii goți, în Buzău.

În lupta dintre Athanaric și Fritigern, primul învinge, dar Fritigern se retrage în sudul Dunării și cere ajutor militar de la împăratul Constantius. Bizantinii i-au dat ajutor în schimbul ocrotirii creștinilor din nordul Dunării. Fritigern, aliat cu românii, l-a învins pe Athanaric. După victoria lui Fritigern, goții din spațiul carpato-danubian au trecut, în mare număr, la creștinism. Păstorul goților era celebrul Ulfila, hirotonist ca episcop, în 341 e.n., de patriarhul din Constantinopol, semiarian, Eusebiu din Nicomedia. În vremea persecuțiilor creștinilor de către Athanaric, Ulfila s-a retras în sudul Dunării, devenind episcop de Nicopolis. Nu peste mult timp, după invazia hunilor, în 76 e.n., vizigoții, în frunte cu Athanaric, sînt primiți în Imperiu, ca federați, și trec la creștinism.

Așadar, în secolul IV e.n. comunitățile creștine de pe meleagurile patriei noastre⁹⁹ erau puternice și sprijinite de Imperiul Roman¹⁰⁰. Creștinismul în

⁹⁶ Primul edict prin care se pune capăt persecuțiilor creștine și se acordă bisericii creștine libertate de cult a fost dat de Galerius, la Serdica, în anul 311, cu puțin înainte de moartea sa. Textul latin al acestui edict de toleranță ne-a fost transmis de Lactantius (*De morte perseci*, 34), iar versiunea greacă de Eusebius din Caesarea (*Hist. eccl.*, VIII, 17). Prin edictul de la Milan, din anul 313, luna februarie, Constantin cel Mare acordă libertate tuturor religiilor și ordonă să fie restituite bisericilor creștine lăcașurile de cult și bunurile confiscate. Tot în anul 313, luna iunie, împăratul Licinius, victorios asupra lui Maximus, dă un *mandatum* la Nicomedia pentru ocrotirea libertății de cult a creștinilor, păstrat tot de Lactantius, în limba latină, și de Eusebius din Caesarea, în limba greacă.

⁹⁷ Eusebius din Caesarea, *Chronicon* (Berlin, 1902, ed. R. Helm): „Anno 369 p. Chr., Athanaricus, rex Gotharum, in Christianos persecutione commota plurimos interfecit et de propriis sedibus in Romanum solum expellit („În anul 369 d. Chr., Athanaric, regele goților, dezlănțuind o persecuție asupra creștinilor, a ucis foarte mulți și i-a alungat, din locuințele lor, pe pămînt-roman“ (245, 20). Persecuția creștinilor de către Athanaric e relatată în multe izvoare. Au gustinus spune: „rex Gothorum in ipsa Gothea persecutus est Christianos crudelitate mirabile cum ibi non essent nisi catholici quorum plurimi martyrio coronati“ (*De civitate dei*, XVIII, 52). Regele got Athanaric a persecutat și pe arieni, dovadă că Ulfila se retrăsese în sudul Dunării. Iordanes, în *Getica*, 131, precizează că împăratul Valens a întărit arianismul la vizigoți, după ce aceștia, amenințați de huni, au fost primiți în Moesia, și, prin vizigoți, arianismul s-a răspîndit la ostrogoți și gepizi.

⁹⁸ M. Păcurariu, *Creștinismul daco-roman în nordul Dunării în secolul IV. La 1600 de ani de la moartea Sf. Sava Gotul (12 aprilie 372)*, în „Mitropolia Ardealului“, an. XVII, nr. 3–4, 1972, p. 191–200, și I. Ionescu, *Sansala, primul creștin daco-roman atestat documentar*, în „Mitropolia Olteniei“, an. XXII, 1970, nr. 5–6, p. 485–490.

⁹⁹ Pentru romanizarea și creștinarea provinciilor dacice, vezi V. Pârvan, *op. cit.*, București, 1911; R. Vulpe, *Histoire ancienne de la Dobroudja*, Bucharest, 1938; C. Daicoviciu, *La Transylvanie dans l'antiquité*, 1945; M. Macrea, *Viața în Dacia romană*, București, 1969, și N. Gudea și I. Ghiurco, *op. cit.*, Oradea, 1988.

¹⁰⁰ Politica externă a Imperiului urmărea pacificarea barbarilor, iar în teritoriul daco-roman, întărirea și organizarea comunităților existente. Întîlnim, în secolele II–III, un misionarism „spontan“, dar în secolul IV se impune un misionarism „statal“ căci acum creștinarea daco-romanilor coincidea cu interesele politice ale Imperiului.

Creștinarea gepizilor, ca și a ostrogoților, s-a petrecut după retragerea vizigoților în Moesia și Dacia Ripensis, prin tratatul cu împăratul Valens din anul 382, în urma invaziei hunilor în Dacia de la nordul Dunării în anul 376. Misionarii care i-au creștinat au fost vizigoți arieni. Iordanes, în *Getica*, XXV, 133, ne relatează acest eveniment: *Sic quoque Vesegothae a Valente imperatore Ariani potius quam christiani effecti. De cetero tam Ostrogothis quam Gepidis parentibus suis pro affectionis gratia evangelizantes huius perfidiae culturam e docentes omnem ubique linguae huius nationem ad culturam huius sectae invitaverunt*¹¹⁹.

În secolul V, gepizii nu trecuseră toți la creștinism, căci Salvianus, în 450, ni-i prezintă pe gepizi între popoarele păgine, alături de huni, saxoni și franci: *Nam cum omnes, ut iam ante diximus, barbari aut pagani sint aut heretici, ut de paganis, quia prior illorum error est, prius dicam, gens Saxonum fera est, Francorum infidelis, Gepidarum inhumana, Chunnorum impudica. Si fallat Chunus vel Gepida, quid mirum est. Numquid Scytharum aut Gepidarum inhumanissimi ritus in maledictum atque blasphemiam domini Salvatoris inducunt*¹²⁰ (*De gubern. Dei*, 67–68). În secolul VI, gepizii sînt arieni căci Procopius, istoric bizantin, ne prezintă semințiile germanice ca ariene (cf. BV, I, 31), iar Chyryllos Scythopolitanus¹²¹ (†557) confirmă arianismul acestor seminții (gepizi, ostrogoți și vandali) pe care Justinian vroia să-i cucerească. C. Diculescu are dreptate cînd concludde; : „Creștinismul a fost introdus la gepizi pe la mijlocul secolului V, curînd după distrugerea puterii hunice în 454. Unei date mai vechi îi stă în cale știrea citată de Salvian. În același timp se pune și creștinarea ostrogoților prin misionari vizigoți”¹²².

Gepizii au înfrînt pe huni, după moartea lui Atila, în anul 476, la Nedai, dar peste un secol, în 571, gepizii sînt învinși de avari, aliații cu slavii. Gepizii înfrînți primesc autonomie de la avari și rezistă, ca popor, pînă în secolul IX.

Confesiunea ariană era similară cu a vizigoților. Pentru ei Isus era, ca în dogma Trinității lui Ulfila, un *deus creatus* și un *deus creationis mundi*. Gepizii, la rîndul lor, au creștinat, prin misionari, pe heruli, colonizați de Justinian, în 536, lângă Singidunum. Creștinarea ariană a herulilor avea ca scop politic atragerea lor contra bizantinilor ortodocși. Arianismul gepizilor cedează credinței ortodoxe, tîrziu, după distrugerea regatului lor, în același timp cînd longobarzii, în Italia, și vizigoții în Spania, trec la catolicism. Trecerea gepizilor arieni la ortodoxism e confirmată de refugiul la Constantinopol, la împăratul Iustin II, a episcopului gepid Thrasaric și a principelui gepid Reptila, după moartea regelui Cunimund, în luptă cu avarii și slavii. Înfrîngerea gepizilor în secolul VI a făcut ca, în spațiul carpato-danubian, gepizii să de-

¹¹⁹ „Și astfel vizigoții au fost făcuți de către împăratul Valens mai degrabă arieni decît creștini. De altfel, predicînd evanghelia cu zel atît ostrogoților cit și gepizilor care se înrudeau cu ei, invățăndu-i cultul acestei erezii, [vizigoții] au invitat toate neamurile de limba lor la cultul acestei secte”.

¹²⁰ „Căci pe cînd toți barbarii sînt sau păgini sau eretici, cum deja am spus, voi vorbi mai întîi despre păgini, deoarece păcatul acelora este mai dinăinte: neamul Saxonilor este sălbatic, al Francilor infidel, al Gepizilor inuman, al Hunilor desfrînat. Dacă Hunul sau Gepidul greșește ce este de mirare? Oare nu riturile foarte inumane ale Scitilor și ale Gepizilor duc la ocară și blasfemia domnului Mintuitor?”.

¹²¹ Chyryllos Scythopolitanus, *Vita S. Sabae*, LXXII, în *Ecclesiæ Graecæ Monumenta*, Paris, 1886, p. 344.

¹²² C. Diculescu, *op. cit.*, p. 11.

politice și ecumenice. Episcopul Ulfila a întemeiat o școală misionară¹²² din rîndul căreia s-au ridicat Auxentius din Durostorum, Maximinus, Palladius din Ratiaria. A murit la Constantinopol, în anul 381, la sinodul ecumenic convocat de Împăratul Theodosius cel Mare.

Opera lui Ulfila, scrisă în trei limbi, s-a păstrat parțial deoarece a fost arsă de regele vizigot Reccaret, în Spania, în urma convertirii la catolicism. Din *Biblia* lui Ulfila a rămas doar *Codex Argenteus*¹²⁴ în regatul ostrogot din Italia. Episcopul Ulfila, prin predicile și scrierile sale în limba latină, a întărit romanizarea¹²⁵ și creștinarea străbunilor geto-daci de pe ambele maluri ale Dunării.

2. Doctrina Trinității predicată de episcopul Ulfila, cum spune Auxentius¹²⁶, este bazată pe *Scriptură* și *Tradiție*. În concepția episcopului got există „un singur Dumnezeu adevărat, tatăl lui Christos, singur nenăscut, fără început, fără sfîrșit, etern, nevăzut, nemuritor, nestricăcios“ (*unum solum verum Deum, patrem Cristi, solum ingenitum, sine principio, sine fine, sempiternum invisibilem, inmensum, inmortalem, incorruptibilem*), căruia îi conferă printre alte atribute și pe acela că e „incomunicabil, fără substanță corporală, necompus, neschimbător, neîmpărțit, nemișcat, neavînd nevoie de nimic, inaccesibil, indivizibil, necondus, necreat, nefăcut, desăvîrșit în existența sa“ (*incommunicabilem, substantia incorporealem, incompositum, immutabilem, indivisum, inmevilem, inindigentem, inaccesibilem, inscissum, inregnatum, incredutum, infectum, perfectum, perfectum in singularitate extantem*). Acest Dumnezeu suprem, inaccesibil, de neîmpărțit, imobil este însă bun și pentru a-și releva bunătatea a creat pe Christos: „Acesta, pe cînd era singur, nu pentru a-și împărți sau micșora divinitatea sa, ci pentru a-și arăta bunătatea și puterea sa, prin singura-i voință și putere, a creat pe Dumnezeul unul născut, l-a conceput, l-a făcut și l-a pus temelie“ (*Qui cum esset solus, non ad divisionem vel diminutionem divinitate suae, sed ad ostensionem bonitatis et virtutis suae, sola voluntate et potestate, unigenitum deum creavit et genuit, fecit et fundavit*). Așadar, Ulfila concepe pe Dumnezeu ca o unitate absolută, indivizibilă, care exclude separația substanței sale. El a creat pe unicul său *Fiu* prin puterea și voința sa, nu pentru a-și împărți sau micșora substanța, ci pentru a-și manifesta bunătatea și iubirea sa. *Fiul* lui Dumnezeu nu este nici ca la niceeni, o ființă consubstanțială cu *Tatăl*, dar nici ca la arieni, o creatură ieșită din nimic înainte de apariția materiei primordiale.

3. Bazat pe *Scriptură* și *Tradiție*, Ulfila consideră pe Christos ca „al doilea Dumnezeu și creator a toate“ (*secundum deum et auctor omnium*) avînd mai mare pe *Tatăl* său. Auxentius, în testamentul episcopului got, precizează deosebirea dintre divinitatea *Tatălului* și a *Fiului* astfel: „este diferență între

¹²² Fr. Kauffmann, *Aus der Schule des Wulfila. Auxentii Durostorensis Epistula de fide, vita et obitu Wulfilae*, in *Zusammenhang der Dissertatio Maximini contra Ambrosium, herausgegeben vor in Texte und Untersuchungen zur Altgermanischen Religionsgeschichte*, Strassburg, 1899.

¹²⁴ V. Gheorghiu, *Codex Argenteus Upsalensis*, București 1939.

¹²⁵ H. Mihăescu, *Auxentius din Durostorum, izvor pentru latina balcanică*, în vol., *Omagiu lui Iorgu Iordan*, București, 1958, p. 610 ș.u.

¹²⁶ Iorgu Stoian, *Auxentius, episcop arian de Durostor*, București, 1938 (extras din „Biserica ortodoxă română“; an. LVI, 1938, nr. 7--8). În acest extras este reprodusă și tradusă *Epistula de fide, vita et obitu Wulfilae*, scrisă de Auxentius Durostorensis. Manuscrisul epistolei lui Auxentius, păstrat la Biblioteca din Paris, a fost editat, la Hanovra, în 1840, de filologul german Georg Waitz.

dumnezeirea Tatălui și a Fiului, a Dumnezeului nenăscut și a Dumnezeului unul născut, că Tatăl este într-adevăr creatorul creatorului, însă Fiul creatorul întregii creațiuni, că Tatăl este dumnezeul Domnului, iar Fiul este dumnezeul universalei creaturi" (*differentiam esse divinitatis Patris et Filii, dei ingeniti dei unigeniti et Patrem quidem creatorem esse creatoris, Filium vero creatorem esse totius creationis; et Patrem esse deum domini Filium autem deum esse universae creaturae*). În activitatea sa misionară, Ulfila nu coboară pe Christos la treapta unei creațiuni perfecte, de natură umană, ca arienii, ci-i conferă perfecțiune de natură divină. Ulfila nu afirmă că *Fiul* este egal și consubstanțial cu *Tatăl*, ca niceenii, ci spune că *Fiul* este un *Dumnezeu creat de Tatăl* și, în același timp, un *Dumnezeu creator al lumii*, subordonat însă părintelui său divin. Între *Tată* și *Fiu* nu există identitate de substanță, ci asemănare în manifestarea și acțiunea lor divină. Cum *Tatăl* pentru a-și arăta puterea și iubirea a creat pe fiu din nefiind (ἐξ οὐκ ὄντων), tot astfel *Fiul* pentru a face să strălucească iubirea și puterea *Tatălui*, a creat lumea din nefiind. În disputa raporturilor dintre *Tată* și *Fiu*, dintre οὐσία și ὑποστάσις, măr de ceartă între niceeni și arieni, Ulfila a subscris la simbolul semiarian de la Rimini și Constantinopol în care se preciza: „Noi respingem numele de substanță (οὐσία) pe care nu-l au Scripturile și admitem că Fiul este întrutotul asemănător Tatălui, cum zic Scripturile”¹³⁷. Pentru Ulfila substanța și voința divină sînt separate. Acest fapt este evident și în traducerea *Bibliei* în limba gotă. În *Epistula către Filipieni*, II, 6, sintagma greacă ἴσα θεῷ pe care Luther o traduce cu *Got gleich sein*, Ulfila o echivalase cu *galeiks Guttha*. Adjectivul *galeiks* pentru ἴσα arată un raport de asemănare nu de identitate. Judicînd această echivalare, exegeții consideră că „dacă episcopul got cu intențiune a tradus pe ἴσος prin *Galeiks*, locul este desigur întreprins de arianism”¹³⁸. Ulfila, în calitate de misionar, nu era însă nici ortodox nici arian, ci era îndurerat de cearta trătească dintre niceeni și arieni. El acceptă simbolul semiarian care, pentru creștinismul predicat unor barbari, era mai simplu și mai ușor de receptat.

4. Concepția episcopului got despre *Sfîntul Duh* este la fel de interesantă: „Sfîntul Duh nu este nici *Tată*, nici *Fiu*, ci a fost făcut de *Tatăl*, prin *Fiu*, înainte de toate și nu este nici primul, nici al doilea, ci a fost așezat de primul, prin al doilea, pe treapta treia (*Spiritum sanctum non esse nec patrem, nec filium, sed a patre per filium ante omnia factum; non esse primum nec secundum, sed a primo per per secundum in tertio gradu creatum*). Mai departe precizează că acesta nu este „nici *Dumnezeu*, nici *Domn*, nici *autor*, nici *creator*, ci *luminător* și *sfințitor*, *învățător* și *povățuitor*, *sprijinitor* și *mijlocitor*, *slujitor* al lui *Christos* și *împărțitor* de haruri, cheazășie a moștenirii cu care am fost însemnați pentru ziua răsucupărării” (*nec deus, nec dominus, non auctor, nec creator, sed illuminator et sanctificator, doctor et ducator adiutor et postulator Christi minister et gratianum, divisor pignus hereditatis in quo signati sumus in diem redemptionis*). Pentru Ulfila și *Sfîntul Duh* este o divinitate creată, dar de rangul al treilea, subordonată lui *Christos*.

5. Doctrina episcopului got este, așadar, diferențiată atât de ortodocși cît și de arieni. Aceasta nu este nici ariană, cum s-a afirmat, dar nici ortodoxă, ci semiariană. Ulfila a combătut atât pe *homoiusieni* pentru faptul că nu dife-

¹³⁷ Socrates, *Hist. Eccl.*, II, 37, 41, apud C. Erbiceanu, *op. cit.*, p. 33.

¹³⁸ C. Erbiceanu, *op. cit.*, p. 101.

rențiază pregnant persoanele trinității, cit și pe *homousieni* din pricină că ei confundă persoanele Trinității. Valorificarea *Scripturii* și a *Tradiției*, gândirea sa filosofică influențată de gnostici, stilul său clar și patetic au impus cu ușurință doctrina sa în mediul barbar care, în mod firesc, nu putea înțelege disputa metafizică a teologilor și rafinamentul filozofic al simbolului ortodox. Episcopul Ulfila era un misionar și crezul său teologic urmărea, în primul rînd, trecerea mulțimii de la politeism la monoteism și, în al doilea rînd, problema relației dintre persoanele Trinității. Episcopul got, chiar dacă ierarhizează persoanele Treimii, susține monoteismul creștin și are o contribuție însemnată la convertirea mulțimii păgine și, implicit, la întărirea romanizării străbunilor noștri geto-daci.

V. DE LA DOGMA ULFIANĂ, LA DOGMA ORTODOXĂ

1. Originalitatea doctrinei hristologice a lui Ulfila, în raport cu doctrina conciliului de la Niceea, se reflectă și în terminologia latină. La primul sinod ecumenic, convocat de împăratul Constantin, s-a adoptat simbolul de credință care sintetiza hristologia ortodoxă față de doctrina ariană, stabilind că *Filul* este consubstanțial cu *Tatăl*, etern și egal, născut din aceeași fire, înainte de toți vecii, dar diferit ca persoană. Reproducem textul latin tradus, mai târziu de Dionysius cel Mic, după originalul grec păstrat de Eusebius din Caesarea¹³⁹: *Credimus in unum Deum, Patrem omnipotentem, omnium visibilium et invisibilium factorem; et in unum Dominum Jesum Christum, natum ex Patre, unigenitum, hoc est ex substantia Patris, Deum verum de Deo vero, natum non factum, homoousion, hoc est eiusdem cum Patris substantia, per quem omnia facta sunt quae in coelo et quae in terra; qui propter nos homines et propter nostram salutem descendit et incarnatus est et homo factus passus est resurrexit tertia die ascendit in coelum unde venturus est iudicare vivos et mortuos; et in Scriptum sanctum. Eos autem qui dicunt: Erat tempus quando non erat et, priusquam nasceretur, non erat, et quia ex nullis subsistentibus factus est aut ex aliis substantia vel essentia dicunt esse $\tau\rho\acute{\epsilon}\pi\tau\omicron\nu$, hoc est convertibilem aut mutabilem Filium Dei, hos anathematizat catholica et apostolica Ecclesia. Et in Spiritum Sanctum dominum et vivificantem, ex Patre procedentem, cum Patre et Filio adorandum et conglorificandum; qui locus est per sanctos prophetas. Et baptismum in remissionem peccatorum. Expectamus resurrectionem mortuorum et vitam futuri saeculi. Amen.*

Precizăm că episcopul Procopius din Caesarea a prezentat textul Simbolului de credință împăratului Constantin, spre aprobare, dar împăratul, la

¹³⁹ Desfășurarea Sinodului de la Niceea a fost relatată de episcopul Eusebius din Caesarea, în *De vita Constantinii*, III, 4–24, iar simbolul de credință de la Niceea a fost păstrat, în forma greacă originală, tot de Eusebius din Caesarea, în *Epistula ad Caesarienses*, 19–23. Episcopul recomandă enoriașilor săi acest simbol. Date interesante despre disputele aprinse în jurul formulării simbolului găsim la Athanasius, *Historia Arianorum*, 42; Vasile cel Mare, *Epistola*, 125; Ambrosius, *De fide* III, 5; Theodoretus, *Hist. Eccl.*, I, 8, 12; Socrates, *Hist. Eccl.*, I, 8; Sozomenos, *Hist. Eccl.*, I, 20; Gelasius, *Hist. Eccl.*, II, 25–35 etc.; cf. Hefele Leclerc, *op. cit.*, I, p. 268 și I. Bocioagă, *op. cit.*, p. 58–62.

¹⁴⁰ Așaosul termenului ὁμοούσιος (*consubstantialiter*), relatat de Eusebius, este confirmat de Athanasius, în *Epistula de decretis Niçanae Synodi*. Tot Athanasius, în *Historia Arianorum*, 24, precizează că episcopul Hosius de Cordoba a determinat pe împărat să aprobe simbolul și să adauge termenul ortodox menționat.

sfatul episcopului Hosius, a adăugat termenul *ὁμοούσιος*, fapt care a fost adoptat de Sinod. Constantin a primit *Simbolul* ca o inspirație a *Domnului* și l-a considerat obligatoriu pentru toți creștinii. De altfel, Sinodul a inclus și o anatemă contra celor care îl vor schimba.

Arius și alți episcopi partizani ai lui, așa cum am văzut, au fost exilați. Aceste măsuri drastice au fost însă anulate căci împăratul, dornic de instaurarea unității în biserică, a rechemat pe Arius și l-a invitat să se împace cu episcopul Alexandru. Arius, pentru a fi reintegrat în sinul bisericii, semnează un simbol de credință în care termenul ortodox *ὁμοούσιος* este înlocuit cu termenul semiarian *ὁμοιούσιος*. Învățătura lui Arius, prin facțiunile sale, va prolifera în Imperiu pînă în vremea împăratului Theodosius.

2. Textul latin de la Niceea precizează că *Tatăl* este făcătorul tuturor celor vizibile și invizibile (*omnium visibilium et invisibilium factorem*) și cel prin care s-au făcut toate care sînt în cer și pe pămînt (*per quem omnia facta sunt quae in coele et quae in terra*). Așadar, în simbolul ortodox, *Tatăl* este creatorul lumii, nu Christos, cum a predicat Ulfila. Termenii latini folosiți pentru definirea divinității lui Christos sînt foarte importanți. Christos este fiul lui Dumnezeu (*natum ex Patre*), dar el este născut, iar nu făcut (*natum non factum*) și, în același timp, este consubstanțial cu *Tatăl*, *homoousion*, adică *eiusdem cum Patris substantia*. Textul canonic folosește cuvîntul *natus*, ortodox, în opoziție cu *factus* arian, insistînd pe consubstanțialitatea *Fiului* cu *Tatăl*. Această terminologie niceeană despre Christos, catolică și ortodoxă, stă la baza sferei semantice a cuvintelor *Natalis* și *Nativitas*, care s-au impus pentru sărbătoarea nașterii lui Isus în Romania Apuseană (it. *Natale*, sp. *Navidad*, fr. *Noel*, port. *Natal*).

3. Testamentul¹⁴¹ episcopului got evită utilizarea termenului *natus* pentru *Filius* precum și precizarea consubstanțialității *Fiului* cu *Tatăl*. Pentru Ulfila, *Tatăl* se deosebește de *Fiu*, căci *Tatăl* este un *deus ingenitus*, iar *Fiu* un *deus unigenitus* pe care însă *Tatăl* l-a creat (*creavit*), căci *Tatăl* este creatorul creatorului (*creator creatoris*) iar *Fiu* este creatorul întregii creațiuni (*creatorem esse totius creationis*). În raport cu *Tatăl*, *Fiu* este un *deus secundus*, dar, totodată, creatorul universului (*deum esse universae creaturae*).

Propagarea doctrinei lui Ulfila, în secolul IV, pe teritoriul Gothiei, adică în Dacia carpato-danubiană, a impus, cum era firesc termenul *creatio*, în loc de *natalis*, pentru sfera semantică a nașterii Mîntuitorului. Acest cuvînt, *creatio*¹⁴², s-a specializat și s-a impus în limbajul religios în secolul IV e.n., învingînd sinonime care oglindesc procesul de clarificare și de fixare a dogmei hristologice. Ulfila, vorbind de Isus, nu folosește termenul *natus*, ci cuvintele *creavit*, *fecit*, *genuit*, *fundavit* cu sens arian de „a crea din neant”. Termenul *creare*, echivalent al grecescului *κτίζω*, exprimă foarte clar concepția ulfiană despre natura lui Christos și despre geneza universului. De altfel, cuvîntul *creare* este atestat, peste un secol, la Augustin, cu sens arian: *qui creavit cuncta de nihilo* (*Civit.* 22, 14). Putem concluce că, de la Arius la Augustin, oscilațiile terminologice ariene se soldează cu victoria lui *creare* și *creatio*.

¹⁴¹ Testamentul de credință al episcopului Ulfila a fost păstrat de urmașul său spiritual Auxentius din Durostorum în *Epistula de fide, vita et obitu Ulfilae*, pe care o anexăm lucrării noastre.

¹⁴² Limbajul bisericii a utilizat pe *creatio*, pornind de la *creare* cu sens de „faire maître du néant”, pentru *dies creationis Christi* (cf. A. Ernout — A. Meillet, *Dictionnaire étymologique de la langue latine*, ed. a IV-a, Paris, 1959, p. 149).

Pe teritoriul daco-roman, în secolul lui Ulfila și Auxentius, prin *Crăciun* se înțelegea și se sărbătorea *dies creationis Christi* și, în același timp, *dies creationis mundi*, căci *Christos* este pentru episcopul got *creator creationis* sau *deus universae creaturae*. Notele semantice de mai sus nu erau, dogmatic vorbind, niceene, ecumenice, nici ariene, ci ulfiene, reflectând faza primară a motivației semantice a cuvântului *Crăciun*. Acest fenomen este normal dacă ne gândim că în secolul al IV-lea e.n., semiarieni, sprîiniți de împărați au avut supremație de la Constantinus la Theodosius.

4. Termenul *Crăciun* reflectă așadar o etapă din istoria spirituală a Europei, lupta pentru cristalizarea și impunerea dogmei christologice, într-un secol de răscruce al Imperiului Roman. Pentru a înțelege bine acest adevăr istoric trebuie să renunțăm : 1. la mitul unui creștinism primar pur ortodox, 2. la ideea unui creștinism daco-roman separat de goți, și 3. la ipoteza că numele *Crăciun*, oglindind o erezie, este de sorginte populară.

Cultivarea acestor locuri comune în istoriografia noastră se bazează printre altele, pe concluzia lui V. Pârvan : „creștinarea Goților n-a avut, în specie, nici un fel de înrîurire mai de aproape asupra daco-romanilor”¹⁴³. Afirmarea marelui istoric, deși atenuată prin sintagmele „în specie” și „mai aproape”, nu poate fi susținută în confruntare cu faptele istorice dezvăluite de Auxentius din Durostorum referitoare la activitatea și testamentul de credință al lui Ulfila. V. Pârvan separă creștinismul got de cel daco-roman : „Cele două lumi creștine își impart adepții nu numai în Imperiu, ci și dincolo de hotarele lui : goții primesc creștinismul în formă greacă ; daco-romanii lui Traian îl primesc, dimpotriva, în cea latină ; și nu numai terminologia religios-bisericească e diferită la noii credincioși din nordul Dunării, ci însuși spiritul religiunii lor e deosebit ; la goți pătrunde și se stabilește doctrina eretică ariană, audiană ori altfel ; la daco-romani, doctrina ortodoxă”¹⁴⁴. Toate aceste afirmații solicită o revizuire de natură istorică, lingvistică și dogmatică.

Avînd în vedere că Ulfila a predicat simbolul de credință semiarian, în limba greacă, latină, și gotă, cum spune Auxentius, înțelegem lesne atât impunerea dogmei christologice ariene, în spațiul său misionar cu etnii diferite, cât și originea variată a terminologiei religioase. În aria misionară a episcopului got s-a produs o interferență spirituală și nu o demarcație puristă. Simbolul semiarian al lui Ulfila mai legat de formele coerente, intuitive, ale divinităților păgîne și necontrolate de Imperiu, s-a răspîndit mai rapid în mediul nord-dunărean în perioada creștinismului primar.

Premisele puriste, rupte de dialectica faptului istoric, au înlăturat etimonul *creatio* cu sens de „faire de nătre du néant”. Iată ce susțin teologii : „Cuvîntul *creatio*, acceptat cu înțeles de „creare” în sens de „naștere”, de „faire nătre du néant”, de *dies creationis Christi*, a aparținut învățăturii ariene, combătută la Sinodal I ecumenic de la Niceea din 325, cînd s-a fixat Simbolul Credinței, învățătură de la început și de totdeauna a Bisericii cu privire la nașterea din vezi și a nașterii în timp, la plînirea vremii, în trup omenesc, a Mîntuitorului... După învățătura lui Arius, Fiul era creat, dar nu din ființa Tatălui, ci din nimic, prin voința Tatălui, ca o creatură din cele ce nu erau. Creș-

¹⁴³ V. Pârvan, *Contribuții epigrafice la istoria creștinismului daco-roman*, București, 1911, p. 199.

¹⁴⁴ *Ibidem*, p. 197.

tinismul daco-roman a fost de la început ortodox, nu arian, formă îmbrățișată de goții răsăriteni și de gepizi¹⁴⁵.

Realitățile lingvistice trebuie dissociate însă de realitățile semantice. La nivel lingvistic, sărbătoarea nașterii lui Isus a purtat, în secolul IV e.n., numele *Creatului* sau al *Născutului*, iar la nivel semantic, notele religioase ortodoxe și ariene au funcționat paralel, dar, în cele din urmă, prin osîrdua misionarilor, notele ortodoxe au învins. Sărbătoarea *Creatului* a devenit treptat sărbătoarea *Născutului*, chiar dacă, în mediul din stînga Dunării, a continuat să fie numită, formal, sărbătoarea „*Creatului*”. Numele sărbătorii Născutului l-au dat preoții ortodocși, conform dogmei de la Niceea, și tot preoții creștini, însă arieni, au dat numele sărbătorii *Creatului*. Dogma *Creatului*, ca și dogma *Născutului* are izvor cult, bisericesc, nu popular.

În Dacia carpato-balcanică nu a existat un creștinism de retorță, iar doctrina lui Arius și testamentul de credință al lui Ulfila sînt argumente istorice care luminează etimonul cuvîntului *Crăciun* și interferența creștinismului daco-roman cu cel got. Creștinismul arian reflectat în termenul *Crăciun* atestă, ca și tezaurul¹⁴⁶ „Cloșca cu pui” de la Pietroasa, interferența istoriei goșilor cu istoria străbunilor noștri daco-romani.

VI. CULTELE PĂGÎNE ȘI SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI

1. Sărbătoarea *Crăciunului*, alături de Paști, este cea mai importantă sărbătoare creștină. Ioan Chrysostomul a numit-o „*metropolis festorum et fons omnium*”. Sărbătoarea nașterii Mîntuitorului a avut loc prima dată în secolul IV, cînd creștinismul devenise religie oficială și ducea luptă sprijinit de împărați, pentru subminarea și asimilarea cultelor păgîne. Istoria sărbătorii este obscură la începuturi. Augustinus afirmă că „*Dien natiuitatis Domini octavo Cal. Ianuarii die consensus tradit Ecclesiae*” (*Sermo*, VII, *In Nat. Dom.*) Ioan Chrysostomus, preciza, în anul 385, faptul că prima dată s-a sărbătorit în Occident, la Roma, conform unei vechi tradiții, și apoi, după numai 10 ani, sărbătoarea a fost preluată de biserica de Răsărit (*Hom. in Nat. Dom.*). La începutul creștinismului, *Crăciunul*, ca sărbătoare a întrupării lui Isus, s-a oficiat la 6 ianuarie, deoarece teologii stabiliseră că în acea zi fusese creat, după indicații biblice, Adam, primul om. Dar tot atunci, în ziua a șasea a Creațiunii, teologii au fixat nu numai sărbătoarea nașterii Domnului, ci și a botezului său, întrucît în simbolică creștină, botezul este o naștere spirituală a lui Christos, iar nașterea propriu-zisă este o naștere trupească.

Peste timp, Biserica a despărțit îndoita sărbătoare a lui Christos prin faptul că mulțimea nu înțelegea subtilitatea distincției dintre nașterea materială și spirituală a lui Isus. Teologii au mutat sărbătoarea nașterii trupești a lui Christos pe data de 25 decembrie, zi în care păgînii sărbătoreau nașterea zeului Mithra, identificat cu *Natalis Solis Inuicti*. Cultul solar al lui Mithra, zeu iranic care rivaliza cu Isus, a opus cea mai dîrză rezistență cultului creș-

¹⁴⁵ I. Ionescu, *op. cit.*, p. 826.

¹⁴⁶ Athanaric, împins de luui, e silit să se retragă în sudul Dmării (372). După ce a primit acordul împăratului Valens, regele got a îngropat la Pietroasa tezaurul „Cloșca cu pui” (vezi R. Vulpe și I. Barnea, *Romanii la Dunărea de Jos*, București, 1968, și M. Izbășescu, *Inscripția de pe colanul din tezaurul de la Pietroasa*, în „Revista de filologie romanică și germanică”, 1957, p. 107 — 133).

Care sînt problemele controversate? 1. silaba inițială *cre* care a dat *cră*, 2. finala *une* care s-a redus la *un*, 3. trecerea de la genul feminin la genul neutru, 4. trecerea de la declinarea a III-a la a II-a.

Privitor la prima problemă, Al. Rosetti afirmă: dintre etimologiile propuse, singura care rămîne în picioare este *creatio* indicată de A. Densusianu (...). Dar *creatio* nu poate explica, prin filiație directă, termenul românesc. Într-adevăr hiatul *e-a*, în cuvintele de origine latină în limba română, e înlocuit cu diftongul *ea* sub accent (cf. *caella* > *călea*; *videbat* > *vedea*, etc.); ținînd seama de alternanța *ea* accentuat/*e* neaccentuat (*creăsta*/*crestă*; *leagă*/*legă*) trebuie să presupunem că *e-a* neaccentuat a fost redat prin *e*. Așadar, lat. *crea* nu putea să fie redat, în română prin *cra* și, ulterior, prin *cră* (*op. cit.*, p. 556).

Opinia lui Al. Rosetti este contestată de T. Papahagi. Acesta consideră că, foneticeste, *crăciun* se explică direct din *creatione* care a dat, la început, *creciune*: „În silaba inițială *cre*, neaccentuată, urmată de o silabă fără vocală palatală, *re* dă *ră* nu numai în dacoromână, ci și în aromână: *remaneo* > dr. *rămîn*, ar. *arămîn*; *resono* > dr. *răsun*; ar. *arăsun*. În aromână forma *crăștin* sau *crislin* > *crislianus* e curentă. Nu există deci rațiune fonetică pentru filieră slavă“ (*op. cit.*, p. 10).

Al. Graur, pornind de la faptul că hiatul *e-a* a dat *e*, precizează că silaba inițială *cre* a devenit *cră* din pricină că *r* este dur (cf. *crepare* > *crăpa*) și nu se află sub accent, iar silaba *ti* a evoluat în *ci* după regulile cunoscute.

Terminația *-un* provenită din *-one* prin faza *-une* a fost explicată de N. Drăganu¹⁶⁰ prin refacerea singularului în raport cu pluralul *crăciuni*. Al. Rosetti respinge opinia lui N. Drăganu pe motiv că „nesocotește două fapte: 1. *Crăciun* nu face pluralul în *-i* și 2. cuvîntul nu e întrebuințat decît rar la plural“ (*op. cit.*, p. 555).

Problema terminației, observă Al. Graur, trebuie corelată cu problema genului. Cuvîntul latin *creatione* este feminin ca și *rogatione*, dar descendentul românesc *Crăciun* este neutru. Un plural feminin în *-i* nu se află în perioada de formare a limbii române și nici nu există o flexiune la neutru plural *doi crăciuni*. De ce totuși s-a schimbat genul și s-a pierdut *e* final? Al. Graur presupune că termenul *creatione*, derivat verbal analizabil, și-a schimbat genul deoarece, treptat, a fost perceput ca un nume neînsuflețit și, ca atare, a fost încadrat la neutre (cf. *sapone*[m] > *săpun*(n) iar terminația *e* ar fi pierdut-o pentru că „a pierdut legătura cu verbul de la care derivă“ (*op. cit.*, p. 80).

Motivația propusă de Al. Graur este plauzibilă în privința schimbării genului, dar problema pierderii terminației *e* implică alți factori. Substantivele latine masculine, terminate în *-o*, *-onis*, nume de ființe sau lucruri, au dat în limba română nume cu terminația *-une* sau *-un*; cf. *pavo* > *păun*, *tabo* > *lăun(e)*, *fitio* > *lăciune*, *sapo* > *săpun*, *carbo* > *cărbune*. Substantivele latine feminine în *-io*, *-onis* au descendenți tot cu terminația *-une* sau *-un*; *paslio* > *pășune*, *menſio* > *minciună*, *mirio* > *minune*, *rogatio* > *rugăciune*. Aceste ultime nume, legate de la origine de verbe, au devenit neanalizabile și, deși simțite ca abstracte, au rămas totuși feminine. Numai *creatio* (f.) > *Crăciun* (n.) și *sapo* (m.) > *săpun* (n.) și-au schimbat genul. În cazul cuvîntului *creatio* pierderea relației

¹⁶⁰ N. Drăganu, *Românți în veacurile IX–XIV pe baza toponimiei și a onomasticii*, București, 1933.

cu verbul inițial și considerarea lui ca nume neînsuflețit explică trecerea la genul neutru, dar nu explică pierderea lui *e* din terminația *-une*.

Considerăm că e potrivit să ne întoarcem la ipotezele de ordin morfologic, deja formulate în lingvistica românească : 1) confundarea formei în *-une* cu un vocativ și refacerea unui nominativ în *-un* (cf. G. Ivănescu, ILR, p. 242); 2) refacerea unui singular în *-un* prin opoziție cu pluralul neutrelor în *-uri* (cf. Al. Rosetti, *op. cit.*, p. 556). Ipoteza refacerii singularului prin opoziție cu pluralul masculin în *-i* propusă de N. Drăganu, nu poate fi reținută, așa cum a precizat Al. Rosetti, dar posibilitatea refacerii în opoziție cu pluralul neutru în *-uri* este verosimilă ; 3) analogia cu substantivul *Ajun* (cf. O. Densusianu, ILR, p. 263, și S. Pușcariu, *op. cit.* p. 36); explicația lui Densusianu și Pușcariu, susținută, mai înainte, și de B. P. Hasdeu, este respinsă, fără motivație, de Al. Rosetti (*op. cit.*, p. 556); 4) schimbarea declinării a III-a cu a II-a, fapt care a antrenat și schimbarea de gen (cf. T. Papahagi, *op. cit.*, p. 40), ca în *sapone* (m.) >dr. *săpun* (u.), ar. *săpune* (f.), sau *tabone* >dr. *tăun*, ar. *tăun*. Toate ipotezele prezentate mai sus sînt plauzibile. Dăm însă prioritate ipotezei că nominativul în *-un* s-a refăcut în urma confuziei dintre nominativul în *-une* și vocativul în *-une*. Acest fenomen a fost întărit de celelalte ipoteze menționate și s-au petrecut, probabil, în perioada limbii române comune (dovadă sînt formele unitare din dialectele limbii române), dar variante de nominativ în *-une* s-au păstrat în graiurile limbii române pînă în secolul nostru.

2. Înțelegerea transformării cuvîntului *creatio* în *Crăciun* este strîns legată de problema datării acestui termen în limba română. Am văzut că nașterea lui *Christos* a fost sărbătorită, pentru prima dată, la Roma, în anul 352 și, apoi, la Constantinopol, în anul 375. Așadar, sărbătoarea *Crăciunului* cohoară în sec. IV cînd, în spațiul carpto-dunărean, enclavele de creștini sărbătoreau *dies creationis Christi*. În ce perioadă s-a trecut însă de la forma *creatione* la *Crăciun*? Lingviștii români nu au răspuns la această problemă dificilă. Faptele lingvistice și istorice care ne ajută la datare sînt: a) creștinarea slavilor și împrumutul cuvîntului *Crăciun* de către slavi; b) existența cuvîntului *Crăciun* în toate dialectele limbii române. Slavii s-au creștinat în sec. IX, în anul 863 și, prin creștinare, au împrumutat, cu fonetism relativ similar, termenul românesc care avea la acea dată vechime de secole. Din secolul V pînă în secolul X, cuvîntul *Crăciun* se fixase așa cum l-au găsit și l-au împrumutat slavii. Prezența termenului *Crăciun* în dialectele limbii române atestă faptul că acest cuvînt a suferit transformări fonetice și morfologice înainte de despărțirea dialectelor de sud de dacoromână. Transformările fonetice ale cuvîntului *Crăciun* încep din stadiul latinei populare (sec. II—IV) și continuă în secolele următoare (sec. V—VIII). Inscriptiile latine atestă trecerea lui *t + i + o*, prin palatalizare și asimilare, la *eo* în latina populară¹⁶¹, în secolele II—IV, iar închiderea lui *o + n + vocală* la *u* s-a petrecut în perioada de formare a limbii române, în secolele V—VII.

3. În urma faptelor și considerațiilor prezentate mai sus, putem afirma, pe temeiul foneticii și morfologiei istorice, că termenul *Crăciun* este un cuvînt moștenit din limba latină, fără filieră slavă, precum și alți termeni religioși,

¹⁶¹ H. Mihăescu, *Limba latină în provinciile dunărene ale Imperiului Roman*, București, 1960, p. 93.

întrucît transformările fonetice și morfotice de la *creatio* la *crăciun* se explică fără echivoc, pe terenul limbii române. Perioada de formare și fixare a formei actuale se întinde în etapa de formare a limbii române (sec. V—VII) și continuă în etapa comună a dialectelor limbii române (sec. VIII—X) pînă la data creștinării slavilor (988) care l-au împrumutat de la români cu un fonetism românesc (în bulg. *kračon*, ucr. *kračun*, slav. *kračun*, scr. *kračun* (nume de persoană), paleoslav.: *koráčun* (cf. *Cronică de la Novgorod*, 1143) sau l-au tradus (rus. *Rojdestvo* de la verbul *roditi* „a da naștere”). Al. Rosetti, comentind formele atestate în limbile slave, afirmă însă că termenul *crăciun* fusese împrumutat de slavi „din limba latină” (*op. cit.*, p. 557) și „a pătruns în slavă prin limba bisericii” (*ibidem*), dar tîrziu în slava meridională, prin intermediul mai multor centre de iradiere: Bizanț, Aquilea, Salona, Sirmium. Ipoteza lingvistului român nu poate fi acceptată pentru că: 1. limbajul oficial al bisericii creștine nu avea termenul *Crăciun* care este arian, ci termenul ortodox *Natalis* sau *Nativitas*; 2. repartiția geografică a cuvîntului *Crăciun* la slavi, așa cum au observat H. Schuchardt¹⁶³ și P. Caraman¹⁶⁴, arată faptul că termenul *Crăciun* nu e un termen general slav, ci regional, întîlnit numai la slavii vecini cu românii și la maghiari. Filologul ieșean conchidea pe drept că „pretutindeni cuvîntul e împrumutat de la români” (*op. cit.*, p. 36).

4. Lămurirea problemelor lingvistice ale cuvîntului *Crăciun* înlesnește și înțelegerea cîmpului semantic al acestui termen. Relațiile semantice ale cuvîntului *Crăciun*, dacă încercăm să le sintetizăm, se ordonează pe două axe: religioasă și laică. În domeniul religios înseamnă: 1. nașterea sau, în epoca protocreștină, creație a lui Isus; 2. imagine sfîntă a nașterii lui Christos; 3. personaj mitic religios care personifică sărbătoarea. În domeniul laic desemnează: 1. nume de botez sau de familie; 2. nume de locuri și ape; 3. personaj mitic laic gazdă a nașterii lui Isus, prezent în basmele românești. Această rețea semantică s-a realizat treptat, prin alănecări metonimice, avînd în centrul sferei de ramificații înțelesul de „creat, născut, copil sfînt”, fapt pe care l-a propus Al. Ciorănescu bazat pe atestarea, în România Apuseană, a descendenților lui *create* și *cratio* cu sens de „copil” (vezi cap. I). Pornind de la acest nucleu semantic primar cercetările viitoare vor putea releva straturile dia-cronice ale acestui termen care coboară în perioada de formare și în perioada comună a limbii române, în ciuda atestărilor documentare tîrzii, din primele secole ale mileniului nostru. În capitolul următor, susținem această ipoteză cu texte din colindele românești care au o vechime seculară.

VIII. CHRISTOS CREATOR MUNDI ÎN COLINDELE ROMÂNEȘTI

1. În istoria sa milenară, folclorul românesc a păstrat nu numai tradiții păgîne, de origini varii, ci și tradiții creștine cu vestmînt latin. Adevărul istoric se interferează cu elemente imaginare în structuri artistice care le asigură trăinicia în memoria populară. În folclorul românesc, *Crăciun* este un personaj mitologic care reflectă, în ultima instanță, mitul lui Isus. Cercetă-

¹⁶² Al. Rosetti, *op. cit.*, p. 112, 335.

¹⁶³ H. Schuchardt relevă faptul că termenul *Crăciun* nu e general slav: „Wenden, Polen, Slovenen, Serbokroaten kennen es, so viel ich sehe, nicht: bei allen den Stämmen eber bei denen es vorkommt ist sein Gebrauch ein sehr eigeengter, überall erscheint ein anderes Wort als die herrschende Bezeichnung für Weihnachten”, în „Arch. sl. Phil”, IX, 526, apud P. Caraman, *op. cit.*, p. 35.

¹⁶⁴ P. Caraman, *Substratul mitologic al sărbătorilor de iarnă la români și slavi*, p. 35—36.

lorii români¹⁶⁵ au relevat, pe drept, că în colindele noastre, Christos este reflectat în ipostaze biblice, dar și nonbiblice.

Mitul biblic al genezei, propagat prin intermediul slujbelor și al predicilor, a fost integrat treptat în cultura orală. Există în colinde un *Crăciun* personaj religios, canonic, și de asemenea un *Crăciun*, personaj laic¹⁶⁶, diferit de Christos. Aceste ipostaze nu intră în perspectiva lucrării noastre dar, pentru o viziune de ansamblu, ne oprim în treacăt asupra chipului canonic¹⁶⁷ al lui Isus.

Mitul nașterii lui Mesia, în ipostază canonică, este oglindit în colinde printr-o antinomie care a pus la încercare exegeții colindelor. Isus este „moș” și „prunc” în același timp. P. Caraman¹⁶⁸ explică acest oximoron prin asimilarea unui personaj din mitologia autohtonă. Noi considerăm că această antinomie devine clară numai în lumina hristologiei protocreștine. Oximoronul menționat reflectă un element de dogmă. *Crăciun*, echivalat cu Isus, este „moș” și „prunc” în același timp pentru că a fost născut de Dumnezeu din veci, iar de Maria la începutul erei noastre. Antinomia „bătrîn” — „prunc” se întâlnește și azi în colinde. Iată cum sună un text, din județul Tecuci, cules la începutul acestui secol: „A purces pîrlu de vin / Să-l scaldăm pe moș Crăciun / Moș Crăciun cel mititel / Mititel și-nfășețel. / Moș Crăciun cel mai bătrîn / Cu vestmînt să-l primenim / Fașă albă de mătășă / Cu scutic / De ușinic / Cu chitîie de bumbac / Să-i ție moale la cap”¹⁶⁹. Această antinomie apare și într-un colind din județul Vîlcea, cules cu un deceniu în urmă. Aici „*Crăciun cel bătrîn*” în chip de prunc „*mititel și-nfășețel*” stă într-un „leagăn de mătășă” sub „aripa cerului” și peste leagăn se „razimă” raze de soare. Transfigurarea surprinde natura care participă mioritic la miracol: „Neaua-l ninge și mi-l unge / Ploaia ploaie de-l imbaie / Soare luce să mi-l culce”¹⁷⁰...

2. Personajul religios *Crăciun* întâlnit în colinde nu are numai funcție biblică, ci și nonbiblică. Imaginea nonbiblică a lui Isus, în chip de personaj religios, nu laic, nu a fost cercetată pînă acum, după cîte știm, în relație cu istoria creștinismului. Mesia apare în colindele românești în ipostaza de *creator mundi* în sens material, nu spiritual. Această imagine a lui Christos este o imagine a perioadei din istoria creștinismului primar în care doctrina hristologică, în spațiul daco-roman, nu era pur ortodoxă, ci interferată cu elemente ariene atestate în testamentul de credință al episcopului got Ulfila, comentat într-un capitol anterior.

În aceste colinde, autorii anonimi oglindesc nașterea trupească a *Fiului* și creația *Universului* într-o ordine cronologică inversă față de *Biblie*, iar funcția de *creator mundi* a *Tatălui* este atribuită *Fiului*, ca în doctrina hristologică semiariană a episcopului Ulfila. *Filius* este un *deus secundus*, creat sau făcut de *Pater* și, totodată, *creator mundi*. Așadar, credința lui Arius că Isus

¹⁶⁵ Al. Rosetti, *Colindele religioase la români*, în „Analele Academiei Române”, t. XI, București, 1919, p. 10; Gh. Alexe, *Ideii dogmatice în colinde*, în „Studii teologice”, II, 1950, p. 9 sqq.

¹⁶⁶ T. Pamfile, *Crăciunul. Studiu etnografic*, București, 1914, p. 59 sqq.

¹⁶⁷ Priyitor la portretul canonic al lui Isus, vezi S. Mureșanu, *Iconologia creștină*, București, 1893, și S. Angelescu, *Portretul literar*, București, 1985, p. 190–195.

¹⁶⁸ P. Caraman, *Colindatul la români, slavi și alte popoare*, București, 1983.

¹⁶⁹ Alexiu Viciu, *Colinde din Ardeal. Datini de Crăciun și credințe populare*, București, 1914.

¹⁷⁰ Constantin Mohanu, *Poezii populare din Țara Lovistei*, București, 1975.

a fost creat înaintea creației și credința lui Ulfila că *Filius* este creatorul lumii sînt concepte creștine din perioada daco-romană. Aceste concepte vehiculate în secolul IV e.n., de la Balcani la Carpați, au fost filtrate, așa cum vom vedea în colindele cosmogonice românești care, străbătînd un mileniu și jumătate, au ajuns pînă la noi.

3. Ipostaza lui Crăciun, identificat cu Isus în funcția de *creator mundi*, se întilnește în *Colinde din Ardeal*, culese în secolul trecut, dar și în texte mai noi, culese cu un deceniu în urmă, din Țara Loviștei. Mitul nașterii *Fiului* și mitul creației universului este reflectat în două variante:

a) În varianta *simplă*, *Christos* a făcut pămîntul, a ridicat cerul pe patru stîlpi de argint și l-a împodobit cu aștrii. Iată textul colindelor: „Asta-i seară de Ajun / Miine-i ziua de Crăciun / Cînd Dumnezeu s-a născut / Și pămîntul l-a făcut / Sus cerul l-a ridicat / N patru stîlpi l-a răzimat / Patru stîlpi tot de argint / Mai frumos l-a împodobit / Tot cu stele mărunțele / Mai presus cu mai mărele / Soarele cu razele / Luna cu luminile”¹⁷¹, sau „D-asta-i seara de Ajun / Tocma-n noaptea de Crăciun / Lerui Doamne ler / Cînd Fiul sfînt s-a născut / Și pămîntul l-a făcut / Și cerul l-a ridicat / Tocma-n patru stîlpi d-argint / Mai frumos împodobit / Tot cu stele mărunțele / Printre ele-s mai mărele / D-una-i luna cu lumina / D-alta-i soarele cu raze / Lerui Doamne ler”¹⁷². Așadar, în aceste colinde, universul (adică pămîntul, cerul, aștrii) este o creație a lui *Filius* și nu a lui *Pater* cum spune *Biblia*.

b) În varianta *complexă*, mitul nașterii *Fiului* și mitul creației universului apare cu detalii noi și semnificative. În aceste colinde *Filius* se naște înaintea Universului și *Filius*, nu *Pater*, creează cerul și pămîntul. La început, pămîntul era prea mare și cerul nu putea să-l acopere. Atunci Isus, mîhnit, scutură mina stîngă și cad trei inele, le ridică trei îngeri și îngerii trosnesc din bice și pămîntul se strînge în văi și dealuri. Apoi *Filius* „dăruiește” cerul cu soare, lună, stele, iar pămîntul cu frunze, iarbă, viță de vie, grîne și izvoare. Textul colindului sună astfel: „...Sara-i mare a lui Ajun / Mine-i ziua lui Crăciun / De-a născut și Fiul sfînt / Fiul sfînt pe-acest pămînt / Mititel, înfășătel / Scuticel de bumbăcel / Legănel de pătinel / Ploaia caldă de mi-l scaldă / Neaua ninge, nu-l atinge / Vîntul tragă-nă / De mi-l leagă-nă / ... Dacă Domnul sfînt năștea / Mare lucru ce-mi făcea ? Făcea cerul și pămîntul / Făcea ceru-n două zile / Și pămîntu-n alte două. / Întinse cerul pe pămînt / Cum l-întinse, nu ajunse. / Tare Domnul se-ntrîsta, / Mina stîngă scutura, / Tri inele jos pica, / Trii îngeri le ridica / Tri îngeri cu tri biciuri, / La tri cornuri de pămînt, / Tot trăznesc și tot plesnesc / Să ridice munții erunți, / Munții erunți își ridica, / Văi adinci își rămînea. / Întinse ceriu-a doua oară, / Cum l-întinse bin-s-ajunse. / Domnul tar-se bucura / Și cerul mi-l dăruia / Tot cu lună cu lumină / Și soare cu razele / Și cu stele mărunțele / C-o stea mai mare-ntre ele / Și pămîntul dăruia / Tot cu frunza și iarba / Și cu vița vinului / Și cu roata grîului, / Cu izvoare curgătoare / Și pe pămînt mergătoare”¹⁷³.

4. Aceste colinde cosmogonice, cercetate în relație cu istoria creștinismului din țara noastră, ni se dezvăluie într-o lumină nouă. Mitul originii creștine a elementelor naturii au ca substrat, desigur, mituri cosmogonice pă-

¹⁷¹ Al. Viciu, *op. cit.*, p. 21.

¹⁷² C. Mohanu, *op. cit.*, p. 14.

¹⁷³ Al. Viciu, *op. cit.*, p. 23.

gine — solare sau agrare, dar mitul lui *Crăciun* identificat cu Isus în funcție nonbiblică de *creator mundi* ne relevă o etapă primară din istoria doctrinei hristologice pe teritoriul daco-roman.

În perioada protocreștină, Isus, asimilind funcții ale zeilor păgini demiurgi, devenise, în doctrina eclectică a lui Ulfila, un *deus creatus* cu rol de *creator mundi*. În secolul IV e.n. doctrina niceeană a Trinității nu se impuse încă în fața arianismului, iar Ulfila, episcopul got, păstora comunități creștine în spațiul daco-roman. Atunci sărbătoarea *Crăciunului* era sărbătoarea *Creatului* și, în același timp, a *Creației*. Prin ultima notă semantică, sărbătoarea *Crăciunului* asimilase sărbătorile păgine ale renașterii naturii care, în calendarele antecreștine, coincideau cu începutul Anului Nou.

Putem concluda că termenul *Crăciun* ne ajută să reconstituim faza când sărbătoarea „*Născutului*“ era numită, pe teritoriul daco-roman, sărbătoarea *Creatului*, iar textul colindelor de mai sus, atestând atributele nonbiblice, ulfiene, ale lui Christos, propovăduite de episcopul got și de ucenicii săi, întărește, dintr-o perspectivă inedită, notele semantice ale cuvântului *Crăciun*. Acest fapt, alături de alte argumente, aruncă lumină noi asupra continuității spirituale românești din etapa protocreștină până astăzi.

IX. CONCLUZII

În urma acestui studiu asupra motivației semantice a cuvântului *Crăciun* putem formula următoarele concluzii:

I. Etimologiile propuse pentru cuvântul românesc *Crăciun*, din secolul trecut pînă azi, se ramifică, la nivel lingvistic, în patru mari izvoare: 1. trac, 2. latin, 3. grec, 4. slav, iar la nivel istoric, în două straturi cronologice: 1. precreștin; 2. creștin.

a) Etimologia traco-dacă, legată de stratul antecreștin al sărbătorilor solare ale solstițiului de iarnă nu e fondată pe probe lingvistice, semantice și istorice care să explice evoluția și impunerea termenului *Crăciun*, ca termen de dogmă, în istoria creștinismului daco-roman. Semnul lingvistic trac care desemna sărbătoarea *buturugii* a fost înlocuit de numele sărbătorii creștine, axat pe dogma hristologică, iar notele semantice păgine au fost asimilate treptat de mișcarea de rotație a ideologiei creștine. Partizanii ipotezei trace nu au disociat, în toată complexitatea sa, dinamica relației dintre semnul lingvistic trac și motivația semantică creștină.

b) Etimoanele care reflectă stratul teologic creștin al spiritualității europene sînt de origine latină, greacă și slavă. Noi considerăm nefondate pe probe convingătoare, de ordin lingvistic, semantic și istoric, atât etimonul grec sau slav cit și etimoanele latine, propuse pînă azi, dar nelegate de dogma hristologică cristalizată în secolul IV e.n. Am respins etimonul *calatio*, susținut de iluștri lingviști și istorici, pe motiv că acești învățați nu au lămurit, cu probe, mutația semantică de la sensul păgîn la cel creștin. Sistemul semnelor lingvistice romanice reflectă realități doctrinale impuse la Sinodul de la Niceea și ne obligă să corelăm numele sărbătorii noastre cu numele sărbătorii lui Christos la popoarele romanice.

II. Considerăm că etimonul *creatio*, propus de latinistul ieșean Aron Densusianu, cu un secol în urmă, dar nemotivat din punct de vedere lingvistic, semantic și istoric, fapt pe care l-am realizat noi cu probe și argumente, inde-

stice, semantice și istorice care-i conferă un statut
 e, putem afirma, pe temeiul foneticii și morfologiei
 nenul *Crăciun*, provenit de la *creatio*, este un cuvânt
 î, fără filieră slavă, întrucât transformările fonetice
 la *Crăciun* se explică, fără echivoc, pe terenul limbii
 soluție și fixare a formei actuale se întinde, cu aproxima-
 mare a limbii române (sec. V—VII) și continuă în
 elor limbii române (sec. VIII—X) pînă la data creș-
 mprumutat de la români cu un fonetism similar
 adus (rus. *Rojdevsto* de la verbul *rodit* „a da naștere“).
 c, numele sărbătorii creștine de iarnă desemnează
 lectînd doctrina ortodoxă elahorată de Sinodul de la
 se oglindește în termeni din Romania Apuseană deri-
 tas (cf. fr. *Noël*, it. *Natale*, sp. *Navidad*, port. *Natal*).
 ă acerbă cu cea ortodoxă de la Sinodul de la Niceea
 i Constantinopol (381) susținea că Isus a fost creat
 i substanță divină. Dogma ariană a fost propagată
 ați de Theodosius întărind însă activitatea misionară
 șa cum arată *Testamentul* său de credință, considera
 l, fapt redat prin sinonimele *creavit*, *fecit*, *genuit*, *fun-*
creatorul lumii (creationem esse totius universae). Ter-
 vine cuvîntul românesc *Crăciun* desemna, în limbajul
 ea, note semantice ariene opuse termenului ortodox
 -dușărean, în timpul lui Uffila și al discipolilor săi,
isti si dies creationis mundi, adică sărbătoarea *Crea-*
ei. După triumful doctrinei ortodoxe în Imperiu,
 eniți în spațiul de la nordul Dunării, notele ariene
 cu note ortodoxe și astfel românescul *Crăciun* va
 fenomen religios ecumenic ca sinonimele sale apu-
 gvistică și semantică ne determină să renunțăm
 sm primar, pur ortodox, rupt de creștinismul got
atului ar fi de sorginte populară, nu cultă. Păstrarea
 a română atestă nu numai continuitatea spirituală
 la Carpați, dar și unitatea și particularitatea noastră
 ouseană.

creștine s-a suprapus peste sărbătorile păgîne.
 asimilat funcțional ciclul păgîn al sărbătorilor
alia, *Nașterea lui Mithra*, *Larentalia*, *Compitalia* și
 la Bobotează, *Crăciunul* a fost mutat de teologi,
 trupească de cea spirituală, la 25 decembrie, peste
 identificat cu *Sol Invictus*. Această transferare a
 aberius și s-a oficiat prima dată la Roma, în anul
 sol, în anul 375. Sineretismul sărbătorilor creștine
 at datorită prestigiului sărbătorii *Crăciunului* —
 pe temeiul identificării *Crăciunului* cu *Anul Nou*
 prelucrat de Papa Gelasius în sec. V e.n. începe
 toarea Anului Nou va fi mutată la 1 ianuarie după
 XIII), Franța (sec. XVI), Rusia (sec. XVIII).

Sărbătorile păgine au fost înlocuite de Biserică, oficial, cu sărbători creștine, dar reminiscențe păgine, înfrățindu-se cu datini creștine, au supraviețuit pînă astăzi.

d) Folclorul românesc, în istoria sa milenară, a păstrat credințe de sorginte latină. *Crăciun* este un personaj care reflectă mitul lui Isus în ipostază biblică sau nonbiblică. Unele colinde românești ogîndesc întruparea *Fiului* și creația *Universului* în mod necanonic, atribuind lui *Filius*, nu lui *Pater*, funcția de *creator mundi*. Aceste imagini nu sînt deformări „eretice” ale creatorului popular, ci reflectă concepte din doctrina hristologică ariană, propagată de Ulfila și ucenicii săi, care afirma că Isus este un *deus creatus* și, în același timp, un *creator mundi*. Această imagine nonbiblică a lui Christos, reflectînd doctrina semiariană a lui Ulfila, întărește, din altă perspectivă, notele semantice ale termenului *Crăciun* care desemna, în spațiul carpa-dunărean, în perioada protocreștină, sărbătoarea *Creatului* și, în același timp, sărbătoarea *Creației*. Colindele cosmogonice românești corelate cu istoria creștinismului primar, daco-roman, atestă continuitatea noastră spirituală.

III. Poporul român este cel mai vechi popor creștin dintre popoarele care locuiesc astăzi pe teritoriul sau în jurul Daciei străbune. Cuvîntul *Crăciun* reflectînd fenomene lingvistice, semantice și istorice carpa-to-dunăbieni a fost împrumutat de slavi și maghiari de la străbunii noștri care au locuit neîntrerupt pe meleagurile Daciei și sărbătoreau întruparea lui Christos încă din sec. IV.e.n. Latinitatea și creștinătatea au fost coordonate care au susținut continuitatea și unitatea noastră spirituală din etapa daco-romană pînă azi, constituind realități semnificative din istoria României Orientale și a civilizației europene,

LA MOTIVATION SÉMANTIQUE DU MOT ROUMAIN CRĂCIUN «NOËL». ÉTUDE SUR LA TERMINOLOGIE CHRÉTIENNE DE LA ROMANIA ORIENTALE

RÉSUMÉ

Dans cette étude, l'auteur examine l'étymologie du mot roumain *crăciun*, le nom que les Roumains donnent à la fête de Noël. L'étude est divisée en plusieurs chapitres : I. *Preliminaires* (état actuel de la recherche) ; II. *Le christianisme et l'ethnogénèse du peuple roumain* ; III. *Doctrine christologique ariane et orthodoxe* ; IV. *L'évêque Ulfila et la doctrine de la Trinité* ; V. *Du dogme ulfien et du dogme orthodoxe* ; VI. *Les cultes païens et la fête de Noël* ; VII. *Problèmes de phonétique et de morphologie historiques* ; VIII. *Jésus Christ creator mundi dans les cantiques de Noël roumains* ; IX. *Conclusions*. Le travail contient aussi une *Annexe* où on reproduit le testament de foi d'Ulfila, écrit par Auxentius de Durostorum. Les idées et les arguments de cette étude puissent être résumés comme il suit :

I. Les étymologies proposées pour le mot *crăciun*, à commencer par le siècle précédent et jusqu'à aujourd'hui, se ramifient, au niveau linguistique, en quatre grandes sources : 1. *thrace*, 2. *latin*, 3. *grec*, 4. *slave*, et au niveau historique, dans deux strates chronologiques : 1. *préchrétien*, 2. *chrétien*.

a) L'étymologie thraco-dace, liée au strate préchrétien des fêtes solaires du solstice d'hiver n'est pas fondée sur des épreuves linguistiques, sémantiques et historiques qui puissent expliquer l'évolution et la façon dont le terme *crăciun* s'est imposé, en tant que terme de dogme, dans l'histoire du christianisme daco-romain. Le signe linguistique thrace qui désignait la fête de la bûche, a été remplacé par le nom de la fête chrétienne, fondé sur le dogme christologique tandis que les sémantiques païennes ont été assimilées graduellement par le mouvement de rotation de l'idéologie chrétienne. Le nom des fêtes chrétiennes qui ont gardé l'habit linguistique païen est gardé pour nommer des fêtes secondaires ; *Florii* «*Floralia* ou *Rusalii*» *Rusalia*, etc. qui ne se trouvent pas, au niveau du dogme, sur le même plan que *crăciun*. Du point de vue historique, documentaire, il n'y a aucune source qui atteste la métamorphose de la fête de la bûche en fête

de la naissance de Jésus Christ. En revanche, les documents littéraires et l'épigraphie reflètent, à la façon d'un kaléidoscope, les étapes polémiques de la cristallisation du dogme de la Trinité, tant sur le plan linguistique, que sur le plan sémantique au IVe siècle av. J. C. Ainsi donc, l'hypothèse de l'étymologie thrace n'est qu'un mythe captivant et on pas une vérité historique. Les partisans de l'hypothèse thrace n'ont pas dissocié, dans toute sa complexité, la dynamique de la relation entre le signe linguistique thrace et la motivation chrétienne.

b) Les étymons qui reflètent le strate théologique chrétien de la spiritualité européenne sont d'origine latine, grecque et slave. L'auteur de cette étude considère comme dépourvues de preuves convaincantes — voire convergentes du point de vue linguistique, sémantique et historique — tant l'étymon grec, que celui slave, sont comme les étymons latins d'ailleurs, proposés jusqu'à maintenant, mais sans rapport avec le dogme christologique cristallisé au IVe-e siècle av. J. C. L'étymon *calatio*, proposé par P. Papahagi et soutenu par des linguistes illustres et par des historiens tels Puscariu, Pârvan, Bogrea, Drăganu, etc. ne peut pas être accepté, vu que ces savants n'ont pas clarifié, preuves à l'appui, le passage sémantique du sens païen au sens chrétien. Les partisans de cette hypothèse ont négligé les faits suivants : 1. *calatio* jouissait d'un grand prestige tant que le calendrier romain n'était pas écrit, mais parés la publication du calendrier, *calatio* a perdu de son importance ne s'avérant plus capable de remplacer le champ sémantique des *calendae* ; 2. *calatio* se répète au début de chaque mois, aux *calendae*, et la naissance de Jésus Christ n'a jamais été fêtée à cette date. La naissance corporelle et spirituelle a été fêtée d'abord le 6 janvier, et puis, après que l'Incarnation s'est séparée de l'Épiphanie, la fête de la naissance corporelle a été fixée le 25 décembre, se superposant à l'anniversaire du dieu Mithra ; 3. aucun chercheur n'a pu démontrer, preuves à l'appui, comment s'est produit le passage sémantique de *calatio* „appel à la réunion”, à *creatio* „création de Christ” ou à *natalis*, „naissance de Jésus” ; 4. la fête de *Crăciun* est une fête cardinale, lié au dogme, et son nom a été donné par les prélats et non pas le peuple ; 5. le système de signes linguistiques romans reflète des réalités doctrinaires imposées au synode de Nicée et nous oblige à mettre le nom, de la fête d'hiver roumaine en rapport avec les noms de la fête de Jésus Christ chez les peuples romans. À cause de ces arguments, nous devons renoncer à l'étymon *calatio*.

L'auteur opte pour l'étymon *creatio*, proposé par Aron Densusianu il y a un siècle mais dont les motivations linguistiques, sémantiques et historiques faisaient jusqu'à maintenant défaut. Ce travail vient combler ce manque.

II. Dans le processus de l'hétérogénéité du peuple roumain, le facteur de la chrétieneté interfère avec la romanisation et détiend un rôle cardinal. En Dace, après la retraite de Trajan, le christianisme s'est répandu et s'est organisé graduellement — dans sa forme latine — et après la retraite d'Aurélien, le romanité daco-romaine, menacée par les peuples migrants, s'est consolidée et a survécu, appuyée par la force spirituelle et organisatrice de la l'église chrétienne qui propageait son idéologie en latin. Des sources littéraires et archéologiques attestent le fait qu'aux II-e-IV-e siècles, le peuple daco-gète a été romanisé et conduit au christianisme. Ce peuple, tout comme les Gaulois en France et les Ibères en Espagne, est resté sur le territoire de ces ancêtres durant l'époque des migrations barbares.

III. Pour comprendre l'étymologie du mot *Crăciun* (Noël) il faut puiser dans l'histoire de la polémique christologique, (au IVe-e siècle) entre l'ortodoxisme et l'arianisme. Entre le Synode de Nycée (325) et celui de Constantinople (381), les théologues chrétiens ont débattu, avec ferveur et érudition, le problème de la nature à la fois humaine et divine du Christ. Lors du Synode de Nycée, Arius a soutenu que *Filius* a été créé par *Pater* à partir de rien, que donc Jésus n'a pas la même substance que le *Pater* et qu'il n'existe pas éternellement. L'empereur Constantin qui a dirigé les travaux de ce synode a ratifié le dogme orthodoxe formulé par les partisans de l'évêque Alexandre qui précisait que *Filius* est né de l'éternité, de la même substance que *Pater*, et, étant „du même être que le *Pater* (*ὁμοούσιος τῷ πατρί*)” il n'est pas né ou créé, mais égal à *Pater* par la force et la grandeur. Les Ariens ont combattu ce syntagme en montrant qu'il ne figure pas dans la Bible — mais ce fut sans effet. L'Empereur a exilé Arius et ses partisans dans l'Illyricum. Deux ans après, Constantin le Grand, afin de clore les disputes théologiques, fait revenir Arius de son exil et permet aux Ariens de reprendre leurs positions (après la signature — par Arius — d'un symbole de croyance équivoque, dans lequel le terme orthodoxe *ὁμοούσιος* „de même substance”, a été remplacé par le terme semiarien *ὁμοιούσιος* „semblable par la substance” et le terme orthodoxe *γεννημένος* „né”, a été remplacé par le terme arien *γεγεννημένος* „fait, créé, devenu”. En 327, à la deuxième session du Synode de Nycée, Arius a été réhabilité mais en 336, lorsqu'il était sur le point de réintégrer ses fonctions, il est mort subitement. Après la mort de Constantin le Grand, l'arianisme a proliféré non seulement dans l'Empire, mais aussi sur les deux rives du Danube, des Balcanes jusqu'aux Carpathes. Les empereurs Constantin (337—361) et Valens (364—378) protègent l'arianisme. Après le Synode de Constantinople (381),

Théodose le Grand a expulsé les Ariens au-delà de l'Empire. Ceux-ci se sont retirés dans le monde barbare, au Nord du Danube, où ils ont renforcé l'église arienne conduite par Ulfila et ses successeurs, Auxentius et Maximinus.

IV. La doctrine semiarienne de la Trinité a été propagée dans l'espace de la Dacie (occupée à l'époque par les Goths) par l'évêque Ulfila qui a dirigé des enclaves chrétiennes de Goths et de Daco-Romains durant un demi-siècle. La vie, l'activité et la profession (le testament) de foi de Ulfilas ont été rédigés en latin par Auxentius de Durostorum. L'évêque goth avait été promu à ce rang par Eusèbe de Nicomédie, semi-arien, au moment où Ulfila, appartenant à une délégation des Goths, avait demandé à Constantinople une aide militaire contre Athanarique, au nom de Fritigern. L'évêque Ulfila a traduit la Bible en gothique et a prêché la doctrine semiarienne en gothique, en latin et en grec. Par ses sermons en latins, il a renforcé la romanisation et le christianisme de nos ancêtres gétodaces des deux rives du Danube. Dans le testament de foi de Ulfilas l'on précise que le *Pater* est le créateur du créateur (*Patrem quidem creatorem esse creatoris*), et *Filius* est le créateur de toute la création (*Filium autem deum esse universae creaturae*). L'évêque Ulfilas, n'emploie pas, en parlant de Jésus, le terme orthodoxe *natus*, mais des synonymes ariens — *creavit, fecit, genuit, fundavit* ou *creator, auctor* avec le sens de „créer du néant“. De Arius à Augustin les oscillations terminologiques ariennes se sont soldées avec la victoire de *creator, creare* et *creatis*. Donc, au temps de Ulfilas et Auxentius, *Crăciun* (Noël) signifiait *dies creationis Christi* et *dies creationis mundi*, la fête du Créé et, de ce fait, de la Création du monde.

Pour la perception de cette vérité, il est nécessaire de renoncer aux prémisses puristes de l'étape protochrétienne : 1. le mythe d'un christianisme primaire purement orthodoxe ; 2. la rupture du christianisme daco-romain et gothique ; 3. l'hypothèse de l'origine populaire du terme *Crăciun* (Noël). Les réalités historiques et sémantiques doivent être dissociées des réalités linguistiques. L'origine du dogme du *Né* ou du *Créé* n'est pas populaire mais cultivée, missionnaire, vu que, d'après le testament d'Ulfilas, le christianisme daco-romain et gothique se sont intéressés et le christianisme orthodoxe, pur dans sa phase primaire, est un mythe postérieurement créé. Au niveau linguistique, la terminologie latine des dogmes et du culte chrétien daco-romain conférait à la croyance son universalité et l'unité avec l'Empire.

V. La propagation de la doctrine d'Ulfilas sur le territoire des Goths, c'est-à-dire dans la Dacie carpato-danubienne, a naturellement imposé le terme *creatio* au lieu de *natalis* pour la sphère sémantique de la naissance de Jésus Christ. Le terme latin *creatio*, d'où provient le roumain *Crăciun*, désignait, dans le langage religieux du IV-ème s.n.e., période décisive dans l'histoire de la christianisation de la Dacie, des notes sémantiques ariennes, différentes de celles du terme nééen *natalis* qui est à la base des fêtes chrétiennes de l'Occident (it. *Natale*, fr. *Noël*, sp. *Navidad*, port. *Natal*). Dans l'aire linguistique de la Roumanie, le mot *Crăciun*, spécialisé pour le langage religieux grâce à l'activité missionnaire d'Ulfilas et de ses disciples, désigne le fait que Jésus a été (*creavit*) et qu'il est le *créateur de tout l'univers* (*creatorem esse totius universae*). Ce terme, avec les notes sémantiques susmentionnées, a été gardé seulement en roumain et représentés une création spécifique de la romanité orientale dacique.

Après le triomphe de la christologie orthodoxe dans l'Empire, grâce au zèle des missionnaires venus de l'espace carpato-danubien, les notes ariennes disparaissent petit à petit de sorte que le roumain *Crăciun* couvrira le même phénomène religieux oecuménique; que ses synonymes occidentaux. La division politique de l'Empire Romain et, plus tard, la séparation de l'Eglise occidentale de l'Eglise orientale n'ont pas détruit l'unité du dogme religieux dans l'espace roman. La conservation de ce terme religieux chez les Roumains ateste, donc, non seulement la continuité spirituelle daco-romaine, des Balkans aux Carpates mais encore l'unité des sources spirituelles avec la Romania occidentale.

VI. Le cycle des fêtes chrétiennes s'est superposé à celui des fêtes païennes. En tant que métropole des fêtes chrétiennes, le *Crăciun* synthétise le cycle païen des fêtes d'hiver. Dans la sphère sémantique du *Crăciun* ont été fonctionnellement assimilées les coutumes liées à des fêtes telles que *Brumalia*, *Saturnalia*, la *Naissance de Mithra*, identifiée à *Natalis Solis Invicti*; *Larentalia* et *Compitalia*, ainsi que des coutumes liées aux *Calendae* de janvier.

Au début, comme incarnation de Jésus, le Noël a été fêté le 6 janvier, le jour de la naissance d'Adam, mais les théologiens y ont fixé l'Épiphanie fêtant la naissance spirituelle du Christ. Après un certain temps, l'Eglise a séparé la naissance du corps de la naissance spirituelle parce que le peuple ne comprenait pas la différence entre ces deux fêtes. On a déplacé la fête de la naissance du corps au 25 décembre, la superposant à la naissance du dieu Mithra, identifié au *Sol Invictus*. Ce transfert a eu lieu au temps du pape Liberius (353–366) et a été officié, pour la première fois, à Rome, en 354, ensuite à Constantinople, en l'an 375, et ultérieurement dans les autres communautés chrétiennes. Le synchrétisme des coutumes païennes et chré-

tiennes s'est réalisé petit à petit grâce au prestige de la fête de Noël, *metropolis festorum* et, aussi, en raison de l'identification de Noël avec la nouvelle année ecclésiastique. Le *Sacramentarium* interprété par le pape Gelasius, au V-ème siècle n.e., commence par *Vigilla Nativitatis*. La fête du Nouvel An sera déplacée au 1-er janvier plusieurs siècles après : en Italie au XIII-ème, en France au XVI-ème, en Russie au XVII-ème siècle, sous Pierre le Grand.

L'Église a remplacé officiellement les fêtes païennes par des fêtes chrétiennes mais, bien que les prélatés chrétiens les aient combattues, des réminiscences païennes ont survécu jusqu'à présent dans le peuple.

VII. On peut affirmer, sur la base de la phonétique et de la morphologie historiques roumaines que le terme *Crăciun* est hérité du latin, sans filière slave, en raison du fait que les transformations phonétiques et morphologiques qui mènent de *creatio* à *crăciun* s'expliquent, sans équivoque, sur le terrain du roumain ; la période de formation et de fixation de la forme actuelle remonte à celle de la formation même du roumain (V-ème–VII-ème s.) et continue pendant la période commune des dialectes du roumain (VIII-ème–X-ème s.) jusqu'à celle de la christianisation des slaves (IX-ème s.) qui l'ont emprunté des Roumains avec un phonétisme similaire (le bulgare *krăcun*) ou bien l'ont traduit (le russe *Rojdestvo*) à partir du verbe *roditi*, „naître”.

VIII. Dans son histoire millénaire le folklore roumain a gardé des croyances chrétiennes de source latine. *Crăciun* est un personnage qui reflète, finalement, le mythe de Jésus. Dans les cantiques il apparaît comme personnage religieux, canonique, mais aussi comme personnage laïque, différent du Christ.

Le personnage religieux de *Crăciun* n'a pas seulement une fonction biblique, mais également une non-biblique. Cette dernière hypostase du personnage n'a pas été étudiée jusqu'à présent en relation avec l'histoire du christianisme. Certains noëls cosmogoniques roumains reflètent l'incarnation du Fils et la création de l'Univers en inversant, par rapport à la Bible, l'ordre chronologique ; la fonction de *creator mundi*, du *Pater*, est attribuée à *Filius*. Il ne s'agit pas de déformations „hérétiques” du créateur populaire mais du reflet de certains concepts de la doctrine christologique, propagée au IV-ème siècle n.e. par l'évêque goth Ulfilas et ses disciples. Dans le testament d'Ulfilas, le Christ est un *deus creatus* et, à la fois, un *creator mundi*. Dans l'espace protochrétien, la fête de Noël était *dies creatoris Christi*, c'est-à-dire la fête du Créé et même temps, de la *Création*.

L'image non-biblique de Jésus, centrée sur la doctrine christologique d'Ulfilas, présentée par certains noëls cosmogoniques roumains, renforce, dans une autre perspective, les notes sémantiques du terme *Crăciun* qui illumine, sans équivoque, la continuité spirituelle du peuple roumain, de l'époque protochrétienne jusqu'à présent.

IX. Le peuple roumain est le plus ancien des peuples qui vivent aujourd'hui sur le territoire ou autour de la vieille Dacie. Les Roumains sont nés daco-romains et, en même temps, chrétiens. Aussi les peuples slaves, christianisés au XI-ème siècle, ont-ils empruntés le mot *Crăciun*, en le modifiant phonétiquement, des ancêtres des Roumains qui ont continuellement habité le territoire de la Dacie et qui fêtaient l'incarnation de Jésus depuis le IV-ème siècle n.e.

La latinité et le christianisme ont été les coordonnées qui ont consolidé l'unité nationale et la continuité spirituelle du peuple roumain de l'étape daco-roumaine jusqu'à présent, phénomènes incontestables dans l'histoire de la Romania orientale et de la civilisation européenne.

Facultatea de Litere
Universitatea „Al. I. Cuza”
Iasi, Bulevardul Copou, nr. 11

ANEXA

Reproducem mai jos *Epistula de fide, vita et obitu Ulfilae* scrisă de Auxentius din Durosorum pentru următoarele motive :

1. Această epistolă a lui Auxentius, rar editată și valorificată în cultura românească, aduce argumente lingvistice, semantice și istorice pentru lămurirea etimonului care stă la baza termenului românesc *Crăciun*.

2. Este un document care reflectă imaginea veridică a creștinismului din secolul IV de pe teritoriul daco-roman din nordul și sudul Dunării. În această etapă, protocreștinismul nu era pur ortodox, nici separat de goți și nici de sorginte populară, ci de rang misionar și pastoral.

Polemica dintre ortodoxism și arianism a dus la cristalizarea dogmei Trinității care se află în testamentul lui Ulfila în varianta semiariană.

3. Este un izvor important pentru latina populară din spațiul carpato-balcanic (preferăm această sintagmă în raport cu „latina balcanică” pentru că Ulfila și ucenicii săi au predicat până la Carpați) care stă la baza limbii românești (vezi H. Mihăescu, *Scrisoarea lui Auxentius, izvor pentru latinitatea balcanică*, în *Omagiul lui Iorgu Iordan*, București, 1958, p. 607—610).

4. Auxentius este un scriitor daco-roman cu un stil doct și elegant, format la școli retorice. Limbajul său, comparat cu latina clasică sau postclasică, ecleziastică sau laică, ne dezvăluie un scriitor instruit și talentat (de altfel, tineri de la Dunărea de Jos mergeau la studii la Roma: vezi Hieronymus, *Epistula XI*, VI, 9).

Textul *Epistulei lui Auxentius*, reprodus de noi, a fost publicat însoțit de traducere, de latinistul Iorgu Stoian, în „Biserica Ortodoxă Română”, LXVI, 1938, nr. 7—8, după ediția lui Fr. Kauffmann, tipărită la Strasburg, în 1899.

AUXENTI DUROSTORENSIS EPISTULA DE FIDE VITA ET OBITU ULFILAE

Nam et ad orientem perrexisse memoratos episcopos cum Ulfila episkopo ad comitatum Theodosi imperatoris, epistula decla < rat Auxenti episkopi Dorostorensis, ibique imperatorem adisse, adque eis promissum fuisse concilium.

Erat quidem Ulfila conversacione episkopus satis p... eloquio > valde decorus, vere confessor Christi, doctor pietatis et predicator veritatis. Unum solum verum deum, patrem Christi, secundum ipsius Christi magisterium satis aperte et nimis evidenter volentibus et nolentibus predicare nunquam esitavit, sciens hunc solum verum deum, solum esse ingenitum, sine principio, sine fine, sempiternum; supernum, sublimem, superiorem; auctorem altissimum, omni excellentiae excelsiorem, <omni sapientiae sapientioem>, omni bonitati meliorem; interminatum, incapabilem; invisibilem, immeasum; immortalem, incorruptibilem; incommunicabilem, substantia incorporealem; incompositum, simplicem; immutabilem, indivisum, immovibilem; inindigentem; inaccessibilem; inscisum; inregnatum; increatum, infectum; perfectum in singularitate extantem; incomparabiliter omnibus maiorem et meliorem, qui cum esset solus, non ad divisionem vel diminutionem divinitatis suae, sed ad ostensionem bonitatis et virtutis suae sola voluntate et potestate, impassibiliter impassibiliter, incorruptibiliter incorruptibiliter et immovibiliter immovibiliter unigenitum deum creavit et genuit, fecit et fundavit.

Secundum traditionem et auctoritatem divinarum scripturarum hunc secundum deum et auctorem omnium a patre et post patrem et propter patrem et ad gloriam patris esse; nunquam celavit; sed et magnum deum et magnum dominum et magnum regem et magnum mysterium, magnum lumen et magnum pontificem predicavit et dominum provisorem et legislatorem, redemptorem et salvatorem, p... gentium ante omnia saecula, totius creationis auctorem, vivorum et mortuorum iustum iudicem, maiorem habentem deum et patrem suum secundum sanctum evangelium semper manifestavit, quia Omousianorum odibilem et execrabilem, pravam et perversam professionem ut diabolicam adinventionem et demoniorum doctrinam sprevit et calcavit et ipse sciens et nobis tradens, quod si unigeniti dei infatigabilis virtus caelestia et terrestria, invisibilia et visibilia omnia facile fecisse honeste predicatur et a nobis christianis iure et fideliter creditur, quare dei patris impassibilis virtus unum sibi filium proprium fecisse non credatur? sed et Omousianorum errorem et impietatem flevit et devitavit et ipse de divinis scripturis caute instructus et in multis conciliis sanctorum episcoporum diligenter confirmatus et per sermones et tractatus suos ostendit, differentiam esse divinitatis patris et filii, dei ingeniti et dei unigeniti et patrem quidem creatorem esse creatoris filium vero creatorem esse totius creationis; et patrem, esse deum domini, filium autem deum esse universe creature.

Qua propter Homousianorum sectam destruebat, quia non confusas et concretas personas, sed discretas et distinctas credebat. Omousion autem dissipator quia non comparatas res, sed differentes adfectus defendebat et filium similem esse patri suo non secundum Macedonianam fraudulentam pravitatem et perversitatem contra scripturas dicebat, sed secundum divinas scripturas et traditiones.

Praedicatione vel expositione sua omnes haereticos non cristianos sed antecristos, non pios sed impios, non religiosos sed inreligiosos, non timoratos sed temerarios, non in spe sed sine spe, non cultores dei sed sine deo esse, non doctores sed seductores, non predicatores sed pravaricatores adserebat, sive Manicheos, sive Marcionistas, sive Montanistas, sive Paulinianos, [sive Psabellinos] sive Antroplanos, sive Patripassianos, sive Fotinianos sive Novatianos, sive Donatianos, sive Omousianos, sive Omousianos, sive Macedonianos, vere, ut apostolorum aemu-

de varbarico liberavit et per Danubium transire fecit et in montibus secundum sanctorum imitationem sibi servire.

Degens cum suo populo in solo Romaniae absque illis septem annis triginta et tribus annis veritatem predicavit [ut] et in hoc quorum sanctorum imitator erat continuavit quadraginta annorum spatium et tempus ut multis. . . . re . . . . . e vita.

Qui cum precepto imperiali completis quadraginta annis ad Constantinopolitanam urbem ad disputationem quidem contra Pneumatomacos perrexit et eundo in domini dei nostri nomine, ne Christi ecclesias sibi a Cristo deditas docerent et infestarent . . . . . at et ingressus est supradictam civitatem recogitato ab impiis de statu concilii, ne arguerentur miseris miserabiliores proprio iudicio damnati et perpetuo supplicio plecendi, statim coepit infirmari, in qua infirmitate susceptus est ad similitudinem Elisei prophetae.

Considerare modo oportet meritum viri qui ad hoc duce domino obit Constantinopolim, immo vero Cristianopolim, ut sanctus et immaculatus sacerdos Christi a sanctis et consacerdotibus, a dignis dignus digne in tanta[m] multitudine[m] cristianorum pro meritis suis mire et gloriose honoraretur, qui et in exitu suo usque in ipso mortis momento per testamentum fidem saum describtam populo sibi credito dereliquit ita dicens :

Ego Ulfila episcopus et confessor semper sic credidi et in hac fide sola et vera trasitum facio ad dominum meum. Credo unum esse deum patrem ; solum ingenitum et invisibilem et in unigenium filium eius, dominum et deum nostrum, opificem et factorem univserse creature non habentem similem suum ideo unus est omnium deus, pater qui et dei nostri est deus et unum spiritum sanctum, virtutem inluminantem et sanctificantem, ut ait Cristus post resurrectionem oa apostolos suos : ecce ego mitto promissum patris mei in vobis, vos autem sedete in civitatem Hierusalem, quoadusque induamini virtute[m] ab alto idem et accipietis virtutem superveniente[m] in vos sancto spiritu -- nec deum nec dominum sed ministrum Christi fidelem, nec equalem sed subditum et oboedientem in omnibus filio et filium subditum et oboedientem suo in omnibus deo patri *eique similem secundum scribituras* ...